

A Prince Among Men – Jeden princ mezi všemi

Autorka: **Emynn**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten, Claire**

<http://emynn.dreamwidth.org/301.html>

Romance, Humor, Slash, (začalo to jako parodie), OOC

Rozsah: 18 tis. slov

Rating: NC-17

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Emynn, czech translation was created by Patolozka.

Popis příběhu: Začalo to jako hra se slovy. Jaký je rozdíl mezi princem a Princem? V určitém směru – velký. V jiných? Ne až takový.

Harry setřásl svůj plášť a přehodil si ho přes ruku. Po osmnáct měsíců docházel každé úterý ke svatému Mungovi a vždy ho uvítalo otřepané opakování neměnného stavu Severuse Snapea.

„Je vzhůru, pane Pottere.“

Harry se ve své cestě zarazil tak neočekávaně, že málem zakopl. V šoku zíral na čarodějku v recepci.

„To myslíte vážně?“

Přikývla a zasmála se, zatímco si natáčela zlaté lokny na dokonale upravený prst. „Probudil se dnes ráno. Je vždy tak milé, když se takové zázraky stávají, že? Máte pak pocit štěstí, že jste naživu.“ Nadějně se na Harryho usmála a zamrkala řasami. „Směna mi končí v šest, pokud byste měl náladu na oslavu.“

Harry nasadil nuceně přátelský úsměv, ale zavrtěl hlavou. Chantel s ním flirtovala jako šílená od té doby, co *Týdeník čarodějek* přišel se zprávou, že jsou on a Ginny už déle než rok od sebe. Jeho trvale nezadaný stav tomu také moc nepomáhal. „Ne, vážně bych chtěl zjistit, jak se profesorovi Snapeovi daří. Uvidíme se později, Chantel.“

Otočil se a spěšně procházel důvěrně známou chodbou, než došel k rozhodnutí, že je mu jedno, co si budou ostatní myslet, a dal se do běhu. *Snape se vzbudil!* Nějakým způsobem se mu podařilo přežít to děsivé hadí uštknutí. Nakonec Harry pocítil zadostiučinění, když trval na tom, aby všichni přestali dělat to, co dělali toho dne poslední bitvy, a vrátili se do Chroptící chýše, aby zjistili, jestli nemohou Snapea nějak zachránit. Více než rok pak musel snášet všechno to šeptání a posměšky, ale on věděl, prostě *věděl*, že bude Snape v pořádku.

Harry vtrhnul do dveří a široce se usmál při pohledu, který ho uvítal. V místnosti byl léčitel Wilhelm, opatrně odměřující lektvary do lahviček postavených na straně stolu pod oknem, a v záplavě slunce se koupal Severus Snape, seděl na posteli, černé vlasy měl rozprostřené na ramenou jako sametové závěsy.

„Profesore!“ Harry si nemohl pomoci, aby nevykřikl. „Tak je to pravda!“

Léčitel Wilhelm se k Harrymu otočil a znaveně se usmál. Vypadal vyčerpaně. „Dobré odpoledne, pane Pottere. Domnívám se, že jste už slyšel ty novinky, že?“

Harry přikývl, neschopen od Snapea odvrátit pohled. Vypadal skvěle, vezmeme-li v úvahu poslední okamžik, když měl oči otevřené a polovina jeho krve skrápěla podlahu Chroptící chýše. Jistě, byl bledší než obvykle a jeho tvář získala několik dalších vrásek, a to ani nezmiňujeme ty ošklivé růžové jizvy na krku, ale byl vzhůru a bdělý a *naživu*.

„Chantel mi to pověděla na cestě sem,“ potvrdil. „Je to prostě úžasné. Jak je mu?“

„Po fyzické stránce vypadá v pořádku,“ pronesl Wilhelm tišeji. „Po té duševní se tu objevily nějaké... problémy.“

„Tedy vážně, vaše způsoby jsou otřesné,“ kritizoval Snape z postele. „Uznávám, že v této době člověk zřejmě nemůže od teenagera očekávat úklon, ale minimálně jste mohl prince na nemocničním lůžku pozdravit se špetkou úcty.“

Harry se ke Snapeovi zmateně otočil. „Profesore?“

„Víte, už to musí být snad po sté, co jsem slyšel tenhle *profesorský* titul od té doby, co jsem se probudil. Měl bych se s tím gentlemanem seznámit. Možná by měl nějaké nápady, jak vtlouci do všech vašich dutých lebek trochu rozumu.“

Harrymu se trochu zamotala hlava. „Nic si nepamatuje?“ zašeptal k Wilhelmovi.

„Sem tam něco,“ odpověděl Wilhelm tím stejným tichým tónem. „Ale zdá se, že si myslí, že je příslušník královské rodiny.“

Harry by se rozesmál, pokud by nebyl tak vyděšený. Tolik doufal, že se Severus prostě probudí, že ani seriózně nevážil možnost, že by mohl mít nějaká mozková poškození.

„Namouduši je hrozně nezdvořilé mluvit o někom, kdo je přímo před vámi. A já vás ujišťuji, že *přesně* vím, kdo jsem. Jen nechápu, proč se na to, vy idioti, neustále vyptáváte.“

Wilhelm se přesunul ke stolu na straně místnosti a usadil se ke psaní.

„Samozřejmě, Vaše Výsosti. Musíte nám prominout. Nestává se každý den, abychom měli v našich prostorách prince.“ Odložil brk a podal pergamen Harrymu. „Domnívám se, že byste si rád přečetl nejnovější informace o jeho stavu.“

Harry převzal svitek a rychle jej rozvinul. *Hrajte se mnou, přečetl si. Pro teď je to nejbezpečnější možnost. Později to můžeme probrat.*

„Očividně,“ odfrkl si Snape. „Jinak bych očekával, že bude vaše chování alespoň trochu důstojnější.“

Harry si nemohl pomoci, aby se nad tím nepousmál. Jistě, Snape měl možná bludy ohledně příslušnosti ke královské rodině, ale pokud by zůstaly jen ty jeho rázné poznámky, pak by Harry věděl, že se plně uzdraví.

„Prof... měl jsem na mysli, Vaše Výsosti, pamatujete si, kdo jsem?“

Snape protočil panenky. „Samozřejmě, že ano, ty pitomče. Jsi můj vyvolený.“

Harry se přidušeně zasmál. „Nikdy bych si nepomyslel, že vás uslyším něco takového říct.“

„A proč ne?“ zeptal se Snape, zjevně zmatený. „Jsi můj nastávající a já jsem si tě zvolil mezi všemi. Jsem si jistý, že jsem tě již předtím oslovoval jako můj vyvolený.“

Harry stál jako omráčený, neschopen formulovat slova. *Vážně si Snape myslel, že jsou nějakým způsobem pár?*

„No, tady Harry je v našem světě známý jako Vyvolený,“ pronesl Wilhelm opatrně. „Všechny nás zachránil před Vy-víte-kým.“

„Já nevím, před kým, ale to není v tomto okamžiku důležité,“ prohlásil Snape a netrpělivě mávl rukou. „Harry je můj snoubenec, takže se obávám, že je mi úplně fuk, jak mu říká zbytek světa. Je můj.“

Wilhelm stočil nervózně oči k Harrymu. „Harry, kdybyste rád...“

„Wilhelme, proč nás dva nenecháte na chvíli o samotě, abychom mohli dohnat všechen ten ztracený čas?“ přerušil ho Harry. „Jsem si jistý, že budeme v pořádku. Dám vám vědět, kdybychom vás potřebovali.“

Wilhelm vypadal, že váhá, ale pak přikývl. „Kdyby cokoliv, zavolejte,“ řekl, když za sebou zavíral dveře.

Jakmile byl Harry sám jen se svým bývalým profesorem, zavřel oči a promnul si kořen nosu. Myslel si, že ho čeká jen další den několikahodinového bdění při Snapeovi a nyní mu muž, který jím tak dlouho, co ho znal, pohrdal, říkal snoubenec. Žádný zázrak, že ho rozbolela hlava.

„Omlouvám se za své hrubé chování k tobě. Spíše jsem byl frustrovaný z úrovně zdejší péče.“ Snapeův tón byl tichý, váhavý. „Ale myslel bych si, že budeš šťastný, že mě uvidíš vzhůru. Léčitel mě ujišťoval, že jsem byl na pokraji smrti.“

Harry si povzdechl a přisunul si ke Snapeově posteli židli. „Jsem šťastný, vážně. To jen... hádám, že jsem tak trochu v šoku, když to trvalo tak dlouho.“

Snape přikývl. „Chápu. Co přesně se mi stalo? Ten léčitel mě krmil nějakým směšným příběhem, který ale nedával smysl. Vážně bychom se měli podívat po novém léčiteli. Nemyslím si, že je ten muž nějak moc bystrý či důvěryhodný. Stále zapomínal jména lidí v příběhu a odmítal to rozvádět, když jsem mu tucetkrát připomínal, že ne, opravdu *nevím*, co ten muž, o kterém mluvil, udělal za strašné věci. Oběma by lépe posloužilo, kdyby prostě řekl tomu muži tím zatraceným jménem, než aby opakovaně předpokládal, že snad vím, na koho to odkazuje. Zajisté nebudu věřit nějakému duchem nepřítomnému, pitomému léčiteli, že mi pomůže.“

Harry se na židli zaklonil. Nebyl si jistý, jak začít. Snape nevypadal, že by se pamatoval na Voldemorta či své smrtijedské časy a neexistoval žádný způsob, jak by mu to všechno dokázal Harry vysvětlit. „No, byl tu jeden zlý člověk, Voldemort, a ten měl obrovského hada.“

„Ach, takže had byl správně součástí toho šarlatánova příběhu. Zajímavé,“ přikývl Severus. „Proč mě ten had pokousal?“

Harry se pokusil odpovědět. „On... no, pochop...“

„Chránil jsem tě, že ano?“ zeptal se Snape. „Musel jsem tě zachránit.“

Harryho zaštípany oči. „Ano,“ pronesl přiškrčeně, lehce překvapený z emocí, které ho přemáhaly. Tolikrát uvažoval, jak bude tento rozhovor probíhat, až se Snape konečně probudí. Harry se domníval, že okolo toho bude plno křiku, než mu Severus dovolí se omluvit za to, že byl celá léta sebestředný blbec. Jenže ta srdečnost ve Snapeově hlase byla spíše znepokojivá... zejména proto, že byla jeho slova plná pravdy, kterou si Harry teprve začal uvědomovat. „Ano. Vždy jsi mě chránil.“

Snape natáhl k Harrymu ruku dlaní vzhůru. „Neplač, můj Harry. Vždy tě budu chránit, moje cesta nikdy nebyla jiná. Jsi můj.“

Harry opatrně vložil svou ruku do Snapeovy a muž okamžitě propletl jejich prsty. Harry už Snapeovu ruku předtím držel, ve dnech, kdy naděje vypadala tak vzdálená a kdy se utápěl v bezmoci, ale bylo zvláštní to udělat, když byl Snape vzhůru.

„Jsem teď unavený,“ oznámil Snape. „Zůstaneš se mnou, dokud neusnu?“

Harry přikývl. „Samozřejmě.“

ooOoo

Harry za sebou tiše zavřel dveře, opatrně, aby nevydaly ani ten nejmenší zvuk. Počkal deset minut poté, co Snape usnul, než odešel. Nechtěl riskovat, že by ho vzbudil.

Wilhelm na něj čekal na chodbě. „Nechal vás odejít?“

„Usnul.“ Harry se opřel o zeď a zaklonil hlavu. Cítil se vyčerpaný, ale něco mu říkalo, že dnes v noci rozhodně neusne. „Co se stalo?“

„Probudil se ráno,“ odpověděl Wilhelm. „Jed z jeho těla zcela vyprchal a všechny testy vypadají dobře. Jediná věc je...“

„Že si myslí, že je princ,“ dokončil Harry. Náhle ho něco napadlo: „Víte, jméno jeho matky za svobodna bylo Princeová, a když byl ve škole, smýšlel o sobě jako o Princi. Myslíte, že to může být částečně tak?“

Wilhelm přikývl a pohládl si svou šedivější bradku. „Ano, mohlo by to tak být. Možná si dokáže pamatovat jen na ty aspekty svého života, které pro něj byly nejdůležitější. Pokud se chápe jako Princ, pak by to dávalo smysl. Jen je zmatený ohledně toho, jakým typem prince je.“

„To dává smysl,“ souhlasil Harry. „Ale on si pamatuje, kdo jsem já. A on, no...“ Jeho tváře vzplály rozpaky.

„Ach,“ pronesl Wilhelm zlehka. „Mám pravdu, pokud se domnívám, že jste vy a profesor Snape neměli před tím hadím uštknutím romantický vztah?“

„Ne!“ vyjekl Harry. Zkřížil ruce na prsou, cítil se trochu rozpačitě kvůli té vehemenci, kterou předvedl. „Ne. Nenáviděl mě.“

„Nenávist je velmi silná emoce,“ přemítal Wilhelm. „Právě tak mocná jako láska. Možná se ty dvě podobnosti v jeho mysli zaměnily.“

Harry si nemohl pomoci, ale rozesmál se. Snape ho nenáviděl tak moc, že když se probudil, jedinou z věcí, kterou si „pamatoval“, bylo, že ho miloval? No, nebyl to úlet?

„Jsem si jistý, že se to časem zlepší,“ pokračoval Wilhelm. „Je celkem slibné, že si pamatuje alespoň ty důležité části svého života.“

„Takže, co budeme dělat mezitím?“ zeptal se Harry. „Přistoupíme na tu hru?“

„Myslím, že by to bylo nejlepší. Pokud s ním budeme nesouhlasit a stále ho budeme opravovat, mám obavy, že by začal být frustrovaný a mohl by se dostat do regrese. Řekl bych, že bychom měli jednat, jako by byl princ, a pokládat mu otázky v naději, že si bude vzpomínat ze své minulosti na stále více. A pak snad vyvázne ze svého zmatení sám.“

Harry přikývl. Nelíbila se mu představa lhaní, ale domníval se, že pokud to bude pro Snapeovo dobro a nebude to trvat dlouho, pak by si s tím mohl poradit. „Dobře. Zůstane mezitím tady?“

Wilhelm vypadal nerozhodně. „Mohl by. Ale s ohledem na to, že s ním není po fyzické stránce nic v nepořádku, obávám se, že by ostatní nebyli tak ochotní nechat ho dál pobývat ve vlastním pokoji, a nevím, jak by takový *princ* přijal běžný pokoj s obyčejnou sebrankou.“

„No, nemůžeme ho prostě poslat domů!“ podotkl Harry. „Myslí si, že je zatracený princ. Kdo ví, do jakých potíží by se dostal?“

„Souhlasím,“ řekl Wilhelm. „Jen nevím, jakou jinou možnost máme.“

„Může jít se mnou,“ prohlásil Harry bez zaváhání, aniž by si uvědomil, co řekl, dokud ta slova neopustila jeho ústa. „Stejně si myslí, že jsme zasnoubení, takže se ani nebude moc vyptávat. A já už jsem dal dům dohromady, takže mám k dispozici spoustu místností.“

„Jste si absolutně jistý?“ zeptal se Wilhelm. „Je to obrovská zodpovědnost a zachovávat takové zdání bude jistě vyčerpávající.“

„To je to nejmenší, co mohu udělat,“ trval na svém Harry. „Ten muž je hrdina a nespočetněkrát mi zachránil život. Nemohu ho v takovém okamžiku prostě nechat samotného. Kingsleymu nebude vadit, když si na pár týdnů vezmu volno. Už věky po mně chce, abych si ho vybral.“

Wilhelm vypadal stále znepokojeně, ale přikývl. „No, nebude to pro vás moc dovolená. Ale pokud jste si jistý, půjdu to teď zařídit. Rád bych si ho tu ještě den nechal, abych provedl pár testů. Budete si ho schopni vzít domů zítra odpoledne?“

„Mohu to zařídit,“ odpověděl Harry. V duchu si začal procházet seznam veškerých úklidových prací, které bude muset podniknout, aby byl jeho dům pro prince vhodný. No, zřejmě není možné, aby kdy měl vůbec *takové* standardy, ale minimálně se může pokusit, aby mu za to profesor Snape neukousl hlavu. Možná.

„Harry?“

Harry nadskočil při zvuku vycházejícím z místnosti za ním. Nikdy by si nepomyslel, že by si mohl zvyknout, jak ho Snape oslovuje jeho křestním jménem, a hlavně ne takovým láskyplným tónem. Věnoval Wilhelmovi nejistý úsměv. „Jeho Veličenstvo čeká.“

ooOoo

„Nemáš žádné domácí skřítky?“

„Uh, ne. Ve skutečnosti je nepotřebuji,“ odpověděl Harry. „Tak za deset minut budu mít večeři hotovou. Budeš si přát během čekání něco k pití?“ Harry si pro sebe přivolal sklenici a naplnil ji vodou. Z nervozity měl sklony k žíznivosti.

Snape zavrtěl hlavou. Jeho oči cestovaly po místnosti a prozkoumávaly nové prostředí. „Ne, děkuji.“ Odmlčel se. „Je toto snad naše letní sídlo?“

Harry dál pobíhal po kuchyni, dáváje pozor, aby se vyhnul pohledu na Snapea. Myslel si, že se zlepšil v udržení vážné tváře, když se kolem něj pohyboval, ale zatím se ukazovalo, že to bylo poněkud obtížné. „Um, ne. Já tady bydlím celou dobu. My ještě letní sídlo nemáme.“

Snape pomalu přikývl. Nevypadal, že by se mu Harryho domov úplně protivil, ale zdál se docela zmatený. „Nežijeme spolu?“

Harry zakašlal a nenuceně upil ze své sklenice. „Ne, nežijeme. My jsme, prostě, čekali na svatbu,“ prohlásil náhle zasažený zábleskem inspirace.

„Ach jistě, museli jsme přece chránit tvou neposkvrněnost. Víím, že jsem tradicionalista, ale musím připustit, že jsem docela překvapený, že jsem dokázal odolat tvému kouzlu. Připouštím však, že starodávné sliby fungují lépe, když se jich účastní nedotčený. Harry, ty se dusíš?“

Harry se naklonil přes pult, stále kašlal. „Prostě... potřebuji... vodu,“ lapal po dechu.

„Mám za to, že pití vody tě do tohoto stavu dostalo především.“ Snape se přesunul, až stál přímo za Harrym, a pak ho plácl do zad. „No tak.“

Harry se několikrát nadechl a konečně se mu podařilo nabýt svou vyrovnanost. „Promiň,“ řekl, jeho hlas zněl trochu chraplavě. „Máš pravdu. Ta voda si prostě jen zvolila špatnou cestou.“

„Hmm.“ Snape nestáhl svou ruku z Harryho zad. Spíše ho velmi povědomým způsobem hladil v pomalých kruzích.

„Musím se postarat o kuře!“ vyhrknul Harry a odskočil pryč. Pak se otočil a pohlédl na Snapea. Jeho ruka se stále vznášela ve vzduchu. Ústa měl mírně pootevřená, jako by mu na jazyku zamrzla nějaká slova. Jeho oči byly doširoka rozšířené.

Vypadal poněkud, no, ublíženě.

„Omlouvám se,“ zamumlal Harry. Toporně se přesunul k troubě, aby vyndal kuře. „Nevím, proč jsem dnes tak nesvůj.“

„Harry, udělal jsem něco špatně? Víš, že mám trochu zamíženou paměť. Pohádali jsme se, než jsem byl pokousán? Pokud ano, pak se nemusíš cítit povinován mě tady nechávat. S velkou radostí zůstanu na svém hradu.“

„To rozhodně ne,“ pronesl Harry pevně. „A nic se neděje. Asi prostě nejsem na společnost zvyklý. A... počkat, tvém hradu?“

„No ovšemže ano, pochopitelně,“ odpověděl Snape, jako by promlouval k malému dítěti. „Bradavice. Mám za to, že už jsem tě tam vzal.“

„Ach, jo. Ano, vzal. Několikrát. Bezmála jsem tam žil.“

Snape svažtil obočí. „Ale pak, pokud jsi na mém hradu prakticky žil, jak je možné, že jsem tě dokázal nezneuctít? Síla mé vůle není *tak* velká.“

„Myslím, že se podceňuješ,“ řekl Harry. „Jsi muž značných morálních zásad. To jen mně chvíli trvalo, než jsem na to přišel.“

„Hmf. Tak dlouho, než jsi to nakonec uviděl.“ Snape si přitáhl židli a usadil se na ni. S rukama spočívajícíma u boků a hlavou panovačně nakloněnou na stranu vypadal úplně jako princ na výsluní pozornosti. „Pověz mi víc o mé povaze.“

Harry začal hůlkou krájet kuře, zatímco zvažoval svou odpověď. „Jsi přísný člověk. Vedeš každého k nejvyšším hodnotám a nestydíš se vyjádřit svou nelibost. Ale jsi zásadový muž. A statečný, ten nejstatečnější, jakého jsem kdy poznal.“ Pomyslel na vzpomínku, když viděl svou matku a Snapea svírajícího ten kousek papíru podepsaný jeho láskou, zatímco mu slzy tekly proudem po jeho

bledých tvářích. „A když miluješ, tak je to na celý život, s intenzitou, která by mohla zastrašit ty, jež nemají to štěstí, aby tu lásku mohli přijmout.“

Snape seděl v tichosti tak dlouho, že Harry začal o své odpovědi pochybovat. Myslel si, že je to takhle snazší – zodpovědět Snapeovy dotazy upřímně, aniž by se přímo zabýval otázkou jeho královského postavení. Cítil se potom jako menší mizera, že mu tak strašně lže, bez ohledu na to, jak dobře to bylo míněno. Začal rozdělovat kuře na dva talíře a s rozmrzelostí si povšiml způsobu, jakým se mu ruce nervózně chvějí.

Když před něj Harry položil talíř, Snape se pro jeho ruku natáhl. „Teď už chápu, proč jsem se do tebe zamiloval,“ řekl tiše.

Harry se začervenál. Tolik k tomu, že se cítil jako menší mizera. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, jako by Snapeova stavu využíval. Všechna ta vina ho přemáhala. Nebyl schopen najít slova, a tak stočil rty v něčem, co, jak doufal, byl něžný úsměv a usadil se ke svému vlastnímu talíři.

Večeře byla tichou záležitostí. Harry předstíral nevšední zájem o své jídlo. Snape jedl pomalu a metodicky a pravidelně vrhal na Harryho zvědavé pohledy. Vypadal, jako by čekal, že Harry něco řekne nebo udělá. Skutečnost, že Harry přesně věděl, co po něm chce, ale nemohl mu to za žádnou cenu s čistým svědomím poskytnout, mu způsobila ztrátu chuti k jídlu.

„Obávám se, že jsem docela unavený,“ prohlásil Snape poté, co dojedl poslední sousto chřestu. „Nevadilo by ti, kdybys mi ukázal můj pokoj?“

Harry mu odsunul židli. „Samozřejmě. Tudy.“

Harryho dům měl čtyři pokoje pro hosty. Očividně to bylo příliš mnoho pro jednu osobu, ale on stále doufal, že bude mít jednoho dne rodinu, kterou by je mohl zaplnit. Pro teď bude největší hostinský pokoj sloužit jako Snapeův domov. Naštěstí to zabralo jen málo námahy ji upravit do stavu, který, jak Harry doufal, bude Snapeovi po chuti. Místnost byla vymalovaná v sytých mahagonových barvách s krémovými přehozy, což bylo dostatečně neutrální. Všechno, co musel Harry učinit, bylo umístit tam několik knihoven (osazených publikacemi dle Hermionina výběru, jak jinak) a psací stůl s mnoha brky a inkoustem. Doufal, že to bude Snapeovi stačit.

Snape okamžitě otevřel skříň. „To mám jen flanelové noční košile?“ zeptal se, z jeho hlasu odkapávalo pohrdání. „Jak... plebejské.“

Harry potlačil svůj úsměšek. „To je vše, co jsem u tebe viděl. Mohu ti nabídnout nějaké moje pyžamo. Bylo by trochu malé, ale jsem si jistý, že ho dokážu upravit do tvé velikosti. Alespoň dokud ti nepořídíme nějaké nové.“

„Hmf. Tohle bude prozatím stačit. Vidím rovněž, že mám jen samé černé oblečení.“ Zavřel dveře a pozvedl na Harryho obočí. „Neříkej mi, že to je vše, co jsem nosil.“

„Promiň, pak ti nic neřeknu.“

Snape vypadal pohoršeně. „Samá černá? Vypadám v ní jako upír. Budeme to muset co nejdříve napravit. Princ potřebuje minimálně dvoje fialové šaty, jedny tmavomodré a jedny v temně zelené. A to ani nezmiňuji šaty do společnosti!“

„No, tady nebudeš žádné šaty do společnosti potřebovat,“ prohlásil Harry s úšklebkem, „ale to probereme zítra.“

„Budu je potřebovat na naši svatbu, samozřejmě.“

Harry ztuhl. „Samozřejmě. Ale to také může počkat do zítra. Měl by sis odpočinout.“

Snape přikývl. „Harry, pečoval jsi o mne poslední dny, jak nejlépe to bylo možné. Pokud jsem to snad v minulosti neudělal, pak doufám, že budu mít v budoucnosti příležitost ti to oplatit.“ A pak, aniž by řekl s *dovolením*, se naklonil a políbil Harryho na tvář. „Dobrou noc.“

Harry opustil místnost jako v omámení.

ooOoo

O čtyři hodiny později mohl Harry stále ještě cítit pálení Snapeových rtů na své tváři.

Zasténal a zabořil hlavu do dlaní. No nebylo to prostě rozkošné? Rozešel se s Ginny jen pár měsíců po Voldemortově pádu, protože zjistil, že když je s ní, tak se cítí spíše trapně a znepokojeně, než zamilovaně a vzrušeně. A po pár neslaných nemastných schůzkách s výjimečně krásnými ženami se nakonec smířil s tím, že prostě není pro lásku a všechno s ní spojené stavěný. A nyní se prakticky vzrušil z pouhého cudného polibku na tvář od Snapea?

Mohl by být ve skutečnosti gay? Pokud by k sobě byl zcela upřímný, pak se mu ta myšlenka vznášela kolem hlavy už měsíce, možná roky, ale vždy mu připadala jen jako příliš nejasná a vágní. Nedokázal si ji trvale uchovat v mysli, ale teď? Nyní, poté co cítil Snapeův polibek na své tváři a měl pocit, jako by celé jeho tělo a duše byly v jednom ohni? To definitivně dávalo všemu reálnější rozměr.

Myšlenkami se vrátil zpět ke svému jednání v posledních dnech. Nijak se Snapeovou domněnkou, že mají vztah, nezatežoval. Uvědomoval si jen, že mu musí lhát, protože to prostě nebyla pravda. Věděl, že by mnoho heterosexuálních mužů nedovolilo se o tom ani zmínit. Kolikrát se Ron začal vztekat a rudnout jako řepa, když někdo jen naznačil, že udělal něco méně chlapského?

V ten samý moment si Harry nejen že uvědomil, že by mu nevadilo chodit s jiným mužem, ale že by mu dokonce dal přednost před schůzkou se ženou.

„To ti to teda trvalo,“ zamručel. „Hermiona by se ti vysmála, že jsi byl tak zatraceně natvrdlý.“ Ale přesto všechno si nedokázal pomoci, aby se neusmál.

Cítil se nějak lehčí a více smířený se světem kolem. Napětí, které si ani neuvědomoval, a které mu svazovalo ramena, se rozpustilo, a on vnímal, jak se do jeho duše proudem vrací příjemné teplo naděje.

A s tím se odebral do postele.

ooOoo

Harry se převalil a přitáhl si přikrývku těsněji kolem těla. Něco ho polekalo a on se probudil, ale nyní byl dům zcela tichý. Díky nějaké morbidní zvědavosti zkontroloval čas. Bylo 5:47. S jeho štěstím už nebude schopen znovu usnout. Zasténal a natáhl se pro další polštář, aby si s ním přikryl hlavu.

Zvuky skuhrání a sténání, přicházející z vedlejší místnosti, jeho pohyby zastavily. Harry zašmátral po svých brýlích.

„SNAPE!“

Harry si nasadil brýle na nos a vystřelil z místnosti. Neměl ani tušení, proč Snape křičí své vlastní jméno, ale hrůza čišící z toho výkřiku byla velmi znepokojivá.

Snape sebou divoce mlátil na posteli. Pokrývky měl tak těsně omotané kolem končetin, že to vypadalo, jako by byl uvězněný ve svěrací kazajce. Ze rtů mu nepřestávaly unikat slabé steny, přerušované těmi podivnými výkřiky jeho vlastního jména.

Harry se rychle přesunul k posteli a jemně Snapeovi položil ruku na rameno. „Vzbud' se. Je to jen špatný sen.“ Trochu s ním zatřásl, obávaje se, aby to všechno přílišným pohybem ještě nezhoršil. „No tak, Snape, vzbud' se.“

Snapeovy záškuby se postupně zpomalovaly a jeho dýchání se zklidnilo. A když otevřel oči, Harry uviděl, že se lesknou neprolitými slzami.

„Řekl jsi mi Snape,“ zachraptěl Snape. „Proč jsi to dělal?“

Harry se v duchu nakopal. Předpokládal, že si Snape své příjmení pamatuje, ale vzhledem ke způsobu, jakým ho předtím křičel, mu mělo dojít, že to není tento případ. „Omlouvám se. Neměl jsem. Jsi v pořádku? Nechceš se napít vody?“

Snape zavrtěl hlavou. Sevřel Harryho pažemi. „Jsem Severus,“ pronesl, jeho hlas byl naléhavý a zlomený. „Severus.“

„Šššš,“ konejšil ho Harry, jak doufal, uklidňujícím hlasem. „Já vím, že jsi Severus.“ Se zaváháním si Severuse přitáhl k sobě a držel ho na hrudi. Druhou rukou ho hladil ve vlasech. „Samozřejmě, že jsi Severus.“

Všechny Harryho strachy, že zašel daleko a to gesto bylo příliš intimní, se vytratily, když se Severus tomu objetí podvolil a zanořil hlavu do ohybu Harryho krku.

„Jsem rád, že jsi tu,“ zašeptal Severus.

„Samozřejmě,“ odpověděl Harry. „Nechceš mi říct, o čem ta noční můra byla?“

Severus sevřel Harryho tričko ještě pevněji. „Bylo to příšerné. Myslím, že si vzpomínám, kdo tato Ty-víš-kdo osoba je.“

„Och?“

Severus přikývl. „Je to Snape. Snažil se tě dostat, ale já jsem mu to nemohl dovolit!“

Bylo dobře, že se Snape Harryho tak moc držel, protože jinak by z toho šoku mladík asi upadl. „Snape?“

„Ano. Bylo to divné. Jako by mi z oka vypadl, jenže byl strašně rozzuřený a vypadal jako šílenec. Řekl, že si pro tebe přišel. Tvrdil, že jsi mě neznal, že jsi věděl jen o něm, a že tě přinutil mě nenávidět. Já že byl zbabělec, nehodný tvé lásky.“ Severus se od Harryho odtáhl a pohlédl mu přímo do očí. „Pochopitelně vím, že si tě nezasloužím,“ řekl, „ale také vím, že mě i přesto miluješ. To jen ve svých snech jsem pochyboval, že bys kdy mohl opětovat mou náklonnost.“

Harry se ani nepohnul. Vlastně nevěděl, co se Snapeovým snem dělat a jak vyřešit jeho teorii ohledně identity Vy-víte-koho. Takže odpověděl jediným způsobem, který znal – upřímně.

„Jsi dobrý člověk, Severusi. Jsem šťastný, že mám ve svém životě takového prince. Ani netušíš, jaké jsem měl obavy, když jsi byl pokousán.“

Severus se, jak se zdálo, uvolnil. „Je tak nedospělé, že jsem se nechal rozrušit pouhým snem. Omlouvám se, že jsem tě vyrušil ze spánku.“

„Nedělej si s tím starosti,“ odvětil Harry a zív. Možná by ještě byl *schopen* usnout. „Budeš ještě spát?“

„Jsem docela unavený,“ připustil Severus. Pak se zarazil. „Zůstal bys se mnou? Slibuji, že tvou čest nijak neohrozím,“ dodal spěšně, „ale zjišťuji, že mi tvá přítomnost značně pomáhá se uklidnit, a obávám se, že bych nebyl schopen usnout a čelit svým snům bez vědomí, že jsi nablízku.“

Harry téměř řekl ne. Vždy měl s usínáním problémy a přišlo mu nemožné, že by se mu to podařilo jinde než ve vlastní posteli. No, technicky to také byla jeho postel, ale neměl své obvyklé přikrývky a polštáře a...

Severus zatracený Snape na něj hleděl jako deprimované štěňátko, které se právě někdo chystá vyhodit ze dveří do deště.

Kdo mohl vědět, že je schopen takového pohledu?

Harry Severuse s povzdechem jemně odsunul, aby si mohl vlézt do postele vedle něj. „Jen pro dnešní noc,“ prohlásil striktně.

Severus kolem něj bezodkladně obtočil paže. „Ano,“ souhlasil, jeho dech lechtal Harryho na uchu. „Jen pro dnešní noc.“

ooOoo

Když se Harry probudil, prozařovaly již skrz okno sluneční paprsky. Se zahálčivým povzdechem se převalil na posteli. A zamračil se. Něco tady bylo v nepořádku. Natáhl ruku, aby si z nočního stolu vzal své brýle a zjistil, že byly mimo obvyklý jeho dosah.

Když konečně dokázal najít své brýle a nasadit si je, vzpomínky z brzkého rána začaly zvolna prostupovat jeho vědomím. Snape měl noční můru a nelíbilo se mu, když se mu říkalo Snape, a poté Harry strávil zbytek noci v jeho posteli.

Ale nyní nebyl Snape nikde k nalezení.

Harry vyrazil z postele a okamžitě začal pročesávat dům „Severusi?“ volal. „Jsi tady?“

„Samozřejmě, že jsem. Nebyl bych tak neomalený, abych odešel, aniž bych ti dal vědět.“

Harry nadskočil. „Promiň. Neuvědomil jsem si, že jsi na záchodě.“

„Nevadí, spal jsi dobře?“

„Jo, to spal,“ odpověděl Harry. „Vlastně jsem se tak dobře, ani dlouze, nevyspal celé roky.“

„To jsem rád.“ Severus na Harryho dlouhou dobu hleděl. „Chtěl bych ti poděkovat za minulou noc. Byla to pro mě dosti zahanbující situace a já opravdu oceňuji péči, kterou jsi mi poskytl.“

„Není třeba se cítit trapně,“ pronesl Harry okamžitě. „Mívám noční můry pořád. To není nic, za co by ses měl stydět.“

„Nicméně,“ řekl Severus a vzal Harryho ruku do své, „jsem ti vděčný. Celé ráno jsem na něčem pracoval a chtěl bych ti to dát jako poděkování.“

„Nepotřebuji žádný děkovný dárek,“ ohradil se hned Harry. „Neudělal jsem nic...“

„Pak o tom smýšlej jako o zásnubním daru. Prosím, Harry.“

Harry pohlédl dolů na místo, kde byly jeho a Severusova ruka spojené. Tolik se změnilo za pouhé dva dny. Od těch let, kdy ho ten muž nenáviděl, přes osmnáct měsíců, po které si myslel, že se možná už nikdy neprobudí, až po okamžik, kdy na něj hleděl tak vážně, tak očividně dychtivý ho potěšit, ze všech lidí právě *jeho*, to byla změna minimálně ohromující.

A tak, ačkoliv se Harry tak strašně bál Severuse provádět celou touhle zranitelnou dobou, zjistil, že není schopen mu vzdorovat.

„Samozřejmě,“ odpověděl a usmál se, když Severus pozvedl jeho ruku ke svým rtům a políbil ji. „Tak se na to podíváme.“

„Ovšem musíš si uvědomit, že je to stále ještě rozpracované,“ říkal Severus, zatímco Harryho vedl dolů do salónku. „Když jsem se dnes ráno vzbudil, bylo to, jako bych měl ten obraz vypálený na víčkách. Ale stále tam chybí pár drobností, které musím uzpůsobit.“ Zvedl svitek, který ležel na konci stolu, a podal jej Harrymu. „Řekni, co si myslíš.“

Harry opatrně rozvinul pergamen a zalapal po dechu. Byl to erb. Zelené pole bylo přetáté silným příčným pruhem zlaté. Levou horní část zdobila bílá lilie, zatímco ze spodní pravé strany na Harryho odhodlaně hleděl jelen a laň.

I nedokončené to bylo dechberoucí.

„Není třeba lhát, abys ušetřil mé city,“ prohlásil Severus. „Jak jsem řekl, ještě to není hotové. Chtěl jsem tam také začlenit stříbrnou.“ Pak se zarazil. „Vzbudil jsem v tobě... nelibost?“

Harry zavrtěl nechápavě hlavou. Nemohl uvěřit, že Severus Snape, ten zlomyslný, starý mistr lektvarů, který usiloval jen o to, aby Harrymu jeho školní dny co nejvíce znepríjemnil, pro něj vytvořil tak nádherný erb. A jelikož se prokázalo, že si Severus pamatuje jen ty věci, které pro něj měli největší význam, to, že vybral pro vyzdobení štítu lilii, Harrymu sevřelo hrdlo. Ba co víc – jelen a laň vystupovali na tmavě zeleném poli jako oslňující výjev naprosté elegance. Stáli velmi blízko sebe, zřetelně propojeni, jejich postoj byl rozhodný a tichý. Jelen ochraňoval laň, ale ta laň také jednoznačně ochraňovala svého partnera.

Harry nedokázal najít slova, kterými by dostatečně vyjádřil své uznání takového daru. A tak udělal tu jedinou věc, která mu přišla na mysl. Políbil Severuse přímo na rty.

Severus vypadal v první chvíli vyděšený, ale pak rychle obtočil své paže kolem Harryho a přitáhl si ho blíž. Když začal svým jazykem tančit po Harryho rtech, mladík okamžitě otevřel ústa a uvítal to.

Líbání se Severusem v Harrym vyvolávalo pocit, jako by konečně vypustil vzduch, který si ani neuvědomoval, že zadržuje. Nedokázal porozumět úlevě, která se mu proháněla žilami, či proč si nemohl pomoci, aby *konečně* přestal myslet, když se jeho rty pohybovaly proti Severusovým, ale věděl, že to bylo zatraceně úžasné a nechtěl, aby to někdy skončilo.

„Musíme přestat,“ zašeptal Severus chraplavě, ač drobnými polibky neustále bombardoval Harryho ústa. „Musíme přestat.“

„Ne,“ zaskuhral Harry.

„Musíme,“ zopakoval Severus. Tentokrát se od Harryho odtáhl. „Nehodlám zajít tak daleko a riskovat pošpinění tvé počestnosti takhle blízko naší svatbě.“

Severusova slova do Harryho narazila jako ledová přílivová vlna. Klopýtnul, zahanbený sám sebou. Jak mohl ztratit kontrolu natolik, že políbil muže, který blouznil v představách, že jsou snoubenci? Z té viny mu bylo na zvracení.

„Máš pravdu,“ odpověděl Harry. Sklonil hlavu, takže Severus nemohl vidět, jak mu hoří tváře. „Máš pravdu. Um, je to překrásné. Samozřejmě.“ Podal ten svitek Severusovi, aniž by se na něj podíval. „Uh, půjdu se umýt. A zkusím zjistit, jestli najdu někoho, kdo by tě dnes vzal na nákupy, aby sis obstaral nové šaty, pokud je to v pořádku.“

„Děkuji,“ odpověděl Severus. „Nepřeješ si jít s námi?“

„Tentokrát ne. Musím si zařídit něco ohledně domu.“

„To je dobře,“ pronesl Severus. „Rád bych ti totiž také vybral svatební dar.“

Harry se přinutil k úsměvu. „Skvělé. Dám ti za chvíli vědět, kdo s tebou půjde.“

Bylo to zvláštní. Jak Harry odcházel, stále ještě se kvůli svému jednání cítil hodně provinile, jenže více než to mu zářivá vzpomínka na polibek se Severusem dodávala pocit, jako by se vznášel v oblacích.

ooOoo

Hermiona a Kingsley dorazili přesně ve stejnou dobu.

„Pojďte dál,“ řekl Harry polohlasem, když otevíral dveře. „Jen abyste věděli, stále si myslí, že je princ, takže je třeba se podle toho chovat. Však víte, poklonit se, a všechno to, co to vy dívky děláte.“

Hermiona obrátila oči v sloup a protlačila se kolem Harryho. „Říká se tomu úklona, Harry, no vážně.“

Kingsley potřásl Harrymu rukou. „Neměj obavy, Harry. Minerva mě donutila si nastudovat, jak se chovat v přítomnosti člena královské rodiny.“

Harry uvedl Kingsleyho do salónku. Severus postával u okna, ruce měl sepnuté za zády. Bylo to docela zvláštní. Když byl Severus v Bradavicích, vykračoval si chodbami, jako by mu hrad patřil, ale tato smělost byla plná hněvu a hořkosti. Kamenné chodby a podlahy pro něj byly jako švábi, které rozmačkával svou botou. Ovšem nyní, jak tam v té místnosti tiše stál, byl obdařen stejnou sebedůvěrou, která byla ale naplněná hrdostí a šarmem a dovolovala mu tak ovládat své okolí. Vypadal nějak vyšší, vznešenější a znepokojivě přitažlivý.

Harry si odkašlal. „Um, Vaše Výsosti, smím vám představit slečnu Hermionu Grangerovou a pana Kingsleyho Pastorka?“

Harry s úžasem sledoval, jak Severus s grácií a královským přístupem přijal Kingsleyho a Hermionin zamumlaný pozdrav. Když si představil, že středem pozornost v jeho salónku byl profesor Snape... Zavrtěl hlavou, výrazem mu přeběhl něžný úsměv. Jistě, Severusovi nebylo dobře a Harry doufal, že brzy znovu nabude svou paměť, ale ten obraz před ním byl absolutně sladký.

„Hermiona se zastavila, aby mi pomohla s několika věcmi, zatímco budeš pryč,“ vysvětlil Harry. „Kingsley souhlasil, že tě doprovodí, aby sis mohl obstarat nové šaty a cokoliv dalšího, co bys potřeboval.“

„Musíme se nejprve zastavit u Gringottových,“ řekl Kingsley. „Nedovolili by mi vybrat žádné peníze z vašeho účtu, dokonce ani s Harryho souhlasem.“

„Což by ani neměli,“ pronesl opovržlivě Severus, „Harry a já ještě nejsme oddáni.“

Hermiona zalapala po dechu a Harry ji rychle štouchnul loktem. „Ano, no, na tom stejně nezáleží. Užij si to.“

Severus přikývl a zlehka ho políbil na tvář. „Budu zpět před večeří.“ Poté se otočil a vyrazil ze dveří, nedávaje Kingsleymu jinou možnost, než ho následovat. Harryho ho slyšel při odcházení říkat: „Na neurozeného máte docela troufalé jméno, ne?“

PP: Kingsley by se dalo přeložit jako králův paprsek (king-sley)

Harry se sám pro sebe zasmál a obrátil se, aby čelil Hermioně. Její pochmurný výraz rychle způsobil, že se z něj jakýkoliv humor vypařil. „Um, takže... Jo.“

„Jo je správné,“ pronesla Hermiona. Neohrabaně sebou plácla do křesla, Harrymu právě tolik připomínala jedenáctiletou dívku, kterou tehdy prvně potkal. „Merline, Harry. Víím, že jsi říkal, že si myslíš, že je princ, a že jsi jeho miláček, ale vidět to na vlastní oči...“ Hlavu si opřela o dlaně. „Jak to zvládáš?“

„Není to tak zlé,“ řekl Harry, jako by cítil, že se musí bránit. „Není to umaštěný parchant, jak jsme o něm vždy tvrdili. Říkal jsem ti přece, jak...“

„Och, tak jsem to nemyslela,“ vložila se do toho Hermiona spěšně. „Neptám se na to, jak s ním zvládáš bydlet. Ptám se tě, jak zvládáš hrát podle jeho představ, zejména těch tak výstředních jako je tato. Nezdá se ti to kruté?“

Harry se začervenal. „Jo, ohledně toho... To je vlastně důvod, proč jsem tě požádal, abys přišla.“

Hermiona nasadila svůj nebezpečný výraz, který se objevil kdykoliv měla pocit, že on nebo Ron udělali něco hloupého, ale čekala, až to řeknou nahlas, aby je mohla proklít, aniž by se cítila provinile. „Harry Jamesi Pottere, co jsi udělal?“

Harry pohlédli ven z okna. Nic tam sice neviděl, ale právě to bylo bezpečnější než čelit Hermioně. „Možná jsem hopolíbil.“

I odvrácený od Hermiony mohl cítit, jak mu její oči propalují do týla hlavy díry. *Jak to asi dělá?* „Co jsi říkal?“ zeptala se, její hlas byl jako z ocele.

„Políbil jsem ho, jasný?“ Prudce se otočil a pohlédli na ní. „Políbil jsem ho. A bylo to úžasné.“

„Harry, máš vůbec tušení, jak neetické to bylo? On je v současné době ve velmi zranitelném stavu. Ani neví, kým je. Něco takého nemůžeš pokládat za přiměřené a z jeho strany dobrovolné chování.“

„Já vím, Hermiono, já vím.“ Harry klesl do křesla vedle ní a držel hlavu v dlaních. „Nechtěl jsem, aby se to stalo, přísahám. Jenže se ke mně choval tak úžasně, nakreslil mi ten erb a všechno to bylo tak romantické.“ Zavrtěl hlavou. „Nevím, co mě to popadlo. Prostě jsem se do toho všeho nějak zamotal.“

Hermionin výraz zjemněl. „Harry, musíš si pamatovat, že tohle ve skutečnosti není Snape. Vážně si myslíš, že až mu to dojde, bude stále tím okouzlejícím princem?“

Harry nešťastně zavřel oči. „Já to vím. Ví, že mě nenávidí. Ví, že se to všechno děje jen proto, že mě nenávidí tak moc, že si ze všech lidí pamatuje právě mě. Ale zatraceně, Hermiono, tohle je poprvé, kdy doopravdy něco cítím, víš? Ví, že je to ode mne vážně hrozné, ale líbí se mi, když se chová, jako by byl do mne zamilovaný. Políbili jsme se tohle ráno a já na to musím pořád myslet. Máš vůbec tušení, jak je lákavé se tomu poddat? A nemyslím tím chovat se, jako že je princ, ale jednat, jako bychom se opravdu měli brát? Kriste, Hermiono, tohle by se mi *líbilo* a jediná věc, která mi brání, je vědomí, že si jednoho dne na všechno vzpomene a prokleje mě sedmi možnými způsoby.“

Hermiona ho vzala za ruku. „Harry, já vím, že je to těžké. Ale ty přece víš, že je to všechno jen iluze. A myslí taky na sebe! Vážně jsi přitahován představou, že jsi zamilovaný do Severuse Snapea nebo je to jen touto postavou prince Severuse?“

„Nevím,“ připustil Harry. „A kromě toho, neřekl bych, že jsem zamilovaný. Ale mám pocit... že pokud by se Severus Snape choval tak, jako když si myslí, že je princ, no, tak jo, rozhodně si myslím, že bych se do něj *mohl* zamilovat.“

„Slyšíš se, co říkáš, Harry!“ prohlásila Hermiona a trochu se zasmála. „Miloval bys ho, pokud by jednal jako princ.“

„Nemyslím tím celou tu princovskou stránku, jasně že ne,“ řekl Harry. „Merlin ví, že bych se dokázal obejít bez všech těch poklon a takových věcí, ale jak se o mě stará, jak mě chce potěšit... tomu bych lehce propadl.“

Hermiona vypadala, jako by chtěla plakat. „Och, Harry,“ zašeptala.

Harry pokrčila rameny. „To je v pohodě. Při troše štěstí se zítra probudí a na všechno si vzpomene, takže se o to nebudu muset obávat.“

Seděli chvíli v tichosti, jediným zvukem v místnosti byl tikot dědečkových hodin stojících v rohu. Nicméně to bylo uklidňující a Harry byl rád, že má dostatek taktu, aby Hermině nepopisoval, že se cítí, jak by ztrácel rozum.

Právě chtěl navrhnout, že by si mohli dát něco k jídlu, když Hermiona prolomila jejich mlčení.

„Takže je v pořádku, když řeknu, že se ti líbí muži?“

Z nějakého důvodu to Harry shledal strašně legračním. Chichot přešel do přidušeného smíchu, dokud se nesmál tak moc, že nevydával žádné zvuky. A ačkoliv Hermiona vypadala nejprve zmateně, brzy se přidala, a tak se společně s rukama obtočenýma kolem ramen toho druhého bláznivě smáli.

ooOoo

Severus se vrátil do domu o několik hodin později a v rukách držel překrásně zabalenou krabici.

Kingsley byl hned za ním se sedmi taškami zavěšenými na loktech a vysokou hromadou krabic na rukách.

„Mnohokrát děkuji za vaši pomoc, Pastorku,“ řekl Severus. „Připouštím, že máte ohledně oblékání jistý postřeh.“

„Bylo mi potěšením,“ odpověděl Kingsley, jeho hlas prozrazoval neskrývané sympatie.

Harry cítil, jak se mu v břiše tvoří podivný pocit podobný žárlivosti. „Vážím si tvé pomoci, Kingsley,“ řekl a doufal, že v tom muž uslyší nevyslovenou žádost, aby odešel.

Severus balíček odložil a vzal Harryho ruku do své. „Doufám, že vám nebude vadit, když se s vámi teď rozloučím. Harry a já musíme něco prodiskutovat.“

Harry sevřel Severusovu ruku. Bylo nebezpečné tomu tak podléhat, ale Merline, úplně ho rozechvělo, když slyšel, jak o nich Severus mluvil jako o celku, o páru, který musí něco *společně* probrat.

„Samozřejmě,“ odpověděla Hermiona a Kingsley přikývl.

Poté, co jim dali své sbohem, se Harry a Severus vrátili do salónku. „Jen bych se chtěl převléknout, a pak si můžeme promluvit,“ řekl Severus. „Nikdy nepochopím, proč jsem měl ve skříni pouze černé šaty. Úplně mě to znemožňuje, ne?“

Harry na něj mohl jen nedůvěřivě zírat. Bylo pozoruhodné, jak se Severus změnil, když mu chyběly kousky paměti. Harrymu to málem zlomilo srdce. V tuto chvíli Severus vypadal tak šťastný, sebejistý a spokojený se svým místem v životě. Jeho největší starostí bylo najít si líbivé šaty. Ale Harry nikdy nezapomněl, že Severus strávil tolik let jako zahořklý, zlomený a hrubý muž. Byl si jistý, že se to alespoň částečně stalo kvůli vzpomínkám na ztrátu Lily a jeho život jako Smrtijeda. Tento nový Severus dodržel svůj slib. Měl naději. A to bylo něco, o co by se Harry vsadil, že Severus ve své minulosti nikdy neměl.

Nechci, aby se mu vrátila paměť, uvědomil si Harry. Ta myšlenka už jeho hlavou jednou proplula, ale byla tak mlhavá, že si jí sotva všiml. Ale když se teď zformovala, Harrymu došlo, kolik pravdy v tom bylo. Cítil se kvůli tomu provinile, to jistě – jak sobecké bylo doufat, že si Severus nikdy nevzpomene na tolik věcí, které ho dělaly tím, kým je? Ale Severus se zdál o tolik šťastnější. A já jsem taky šťastný, protože místo toho, aby mnou opovrhoval, tento Severus mě miluje.

„O hodně lepší, myslím.“

Harry cítil, jak mu poklesla čelist. Severus vypadal fantasticky. Černé vlasy na karmínově rudých šatech vytvořily dramatický kontrast a červená barva dodala jeho kůži hřejivější odstín. Už nebyl tím profesorem z Harryho školních dní, který naháněl strach, ale velmi pozoruhodným, přitažlivým mužem, a Harry by byl blázen, kdyby ho nechtěl.

„Vypadáš skvěle,“ řekl Harry, překvapený, že jeho hlas zněl spíše jako zachraptění. „Opravdu skvěle.“

Severus vypadal potěšeně. „Děkuji ti.“ Usadil se vedle Harryho. „Doufal jsem, že bys mi mohl odpovědět na pár otázek.“

Harry cítil, jak se jeho srdce zachvělo. „Samozřejmě.“

„Mohl bys mi vysvětlit, co znamená to dosti odporné tetování na mé paži?“

Harry vydechl. Jistě, tato otázka se také nezodpovídala dobře, ale docela se mu ulevilo, že to nebyl dotaz ohledně jejich vztahu. „Je to trochu komplikované,“ prohlásil, „řekneme, že sis v mládí prošel poměrně krušnými časy a to tetování je jejich pozůstatkem.“

Severus se zamračil. „Proč bych něco takového dělal?“

„Nevím. Vlastně jsi mi to nikdy neřekl.“ *Což byla pravda, pomyslel si Harry.* Harry to jen odhadoval z pár prohlédnutých vzpomínek. Nikdy mu to ve skutečnosti *neřekl*.

„Mělo to co do činění s tímto Ty-víš-kým?“

Harry se zakuckal. Očividná odpověď byla ano, ale Severus se stále domníval, že Ty-víš-kdo je Snape. Jaký to nepořádek. „Um, ano. Svým způsobem. Nevadilo by ti, kdybychom mluvili o něčem jiném?“

Severus stiskl Harryho dlaň. „Samozřejmě. Neměl jsem v úmyslu tě rozrušit. Jen jsem byl zvědavý.“

„Nedělej si s tím starosti,“ zamumlal Harry. Byl znepokojený tím, že Severus seděl tak blízko a držel ho za ruku. Doufal, že se mu podaří zůstat klidný.

„Tak proč bychom nemohli mluvit o příjemnějších věcech? Třeba o našich námluvách?“

Z louže do bláta. Harry horečně přemýšlel o způsobu, jak se vyhnout odpovědi. „Znamená to, že si to nepamatuješ? Jak jsi tedy věděl, že jsme zasnoubení?“

Severusův palec obkresloval Harryho prsty. „Snil jsem o tobě, samozřejmě. Snil jsem o tvých očích, o tvé okouzující jizvě.“ Odhrnul Harryho ofinu a políbil dotyčnou jizvu. „A když jsem se vzbudil, tvé jméno bylo na mých rtech dokonce ještě předtím, než jsem porozuměl jeho významu. Jakmile jsi vstoupil do místnosti, bylo to, jako by se mi do žil vrátil život. Každá částička ve mně křičela, že jsi můj, můj vyvolený, můj nastávající. Nedokážu to racionálně vysvětlit, jen to prostě vím.“

Harry měl pocit, jak by se mu nedostávalo vzduchu. Jak mohl vědět, že se za Snapeovým chladnokrevným zevnějškem nachází tento náruživý, vášnivý muž? A všechny tyto city choval ze všech lidí právě k *Harrymu*? Cítil se, jako by na něj přicházely mdloby.

„Takže naše námluvy?“ pobídnul ho Severus. „Jak bys je popsal?“

Harry upřeně zíral do Severusových očí, fascinovaný. „Jako magické.“

Když ho Severus políbil tentokrát, Harry ten polibek bez zaváhání opětoval.

ooOoo

Harry s povzdechem odložil knihu. Nebyl si jistý, co si nalhával, protože se nedokázal dostatečně soustředit, aby pochopil, co to vlastně čte. Strávil se Severusem velmi příjemné odpoledne plné výměn polibků. Přestali s tím až ve chvíli, kdy se o slovo začaly hlásit jejich docela trapně rachotící žaludky, a tak si udělali rychlou přestávku na večeři. Poté se vrátili do salónku. Seděli společně před ohněm a jednoduše si užívali pocitu z doteků svých těl.

Harry zasténal. Je z něj mrtvý muž.

Chvíle se Severusem vnímal jako ty nesladší, jaké kdy poznal. Nikdy se s druhou osobou necítil tak dobře. Pokaždé, když se na něj Severus podíval, pocítil rozechvění. Proti tomu se zdál ten netvor, kterého vnímal na hrudi, když se začal scházet s Ginny, jako nedočkavá kluběnka.

Uvědomil si, že to Severusovi musí říct. Nejprve si samozřejmě promluví s Wilhelmem, aby zjistil, jak co nejbezpečněji postupovat, ale neexistoval žádný způsob, jak by Harry mohl pokračovat dál po této pěšině. Věděl, že i kdyby se Severus příštího dne vzbudil se zcela neporušenou pamětí, Harry by s ním stále rád zůstal. Ale nemohl si pomoci, aby nepomyslel na to, že k tomu nedostane příležitost. Severus bude rozzuřený, bez pochyby na to bude nahlížet jako na podvod, kterého se Harry dopustil. Ten muž byl podezřívavý od přírody a nebylo to tak, že by mu Harry nedal spoustu důvodů myslet si o něm za ty roky to nejhorší. Harry v duchu vůbec nepochyboval, že si Severus bude myslet, že mu lhal, nebo že záměrně vyhledal způsob, jak ho pokořit předstíráním, že se o něj zajímá. A pak Harry nebude mít *žádnou* šanci. Musí z toho vycouvat, dokud se z toho dokáže vzpamatovat alespoň částečně nezraněný.

K čertu s tím. Kdy se stal zodpovědným?

Předpokládal, že to byla známka jeho vyspělosti.

Jeho myšlenky přerušil tichý sten. Harry okamžitě vyskočil z postele a zamířil do Snapeova pokoje.

„Snape! Jdi od něj! Harry! On lže! SNAPE!“

Harry se posadil vedle Severuse a jemně s ním zatřásl, aby se probudil.
„Severusi. Severusi, je to jen sen. Jsem tu.“

„Harry,“ zamumlal Severus a natáhl se pro jeho ruku. „Harry. Jsi tady.“

Harry odhrnul Severusovy zpoceně vlasy a zlehka ho políbil na obočí.
„Samozřejmě.“

Severus si k sobě Harryho přitáhl, až mladší muž téměř ležel na posteli. „Zůstaň se mnou.“

Harry je oba překryl peřinou a schoulil se kolem něj. „Navždy.“

ooOoo

Harry se probudil s pocitem, že se mu něco pevného tiskne k pozadí. Líně to odsunul. „Mmm,“ zamumlal.

Ta tvrdost byla okamžitě pryč. Harry se zamračil, když se Severus spěšně vzdálil z postele a navlékl si na pyžamo župan. „Kam ten spěch?“

„Omlouvám se, Harry,“ prohlásil upjatě. „Bylo to ode mě hrubě nevhodné. Máš mé slovo, že se to znovu nestane.“

K Harryho mozku zvolna prosákla důležitost toho, co předtím cítil. *Severus mívá ranní erekci*. Jen stěží potlačil zahihňání. „To je v pořádku, Severusi. Vážně. Stává se to každému.“

Severus vypadal, že se vzteká sám na sebe. „Nebudeme spolu dále spát. Ne do svatby. Nehodlám to riskovat.“

Harry obrátil oči v sloup. „Severusi, nebuď směšný. To je v pořádku. A mimoto, když jsem byl s tebou, neměl jsi ani jednu noční můru, že?“

„Ne, ale to je vedlejší.“

„Severusi, chováš se nerozumně. Nemůžu spát, když naříkáš. Raději bych spal s tebou, i když to znamená, že se jeden z nás probudí s erekcí. Jsme naživu. A oba si tak víc odpočineme.“

Severus stiskl rty k sobě. Nakonec se se znechuceným potřesením hlavy omluvil, že se jde umýt.

Harry vydechl. No, *tohle* byl tedy zajímavý vývoj událostí. Celkem bez obtíží se v minulých dnech smířil s myšlenkou, že je Severus sexuální bytost, avšak nyní, když měl skutečný, tvrdý důkaz...

Zaúpěl. Bože, Severus byl tak tvrdý. A z toho, co mohl cítit, také značně rozměrný. Harry nebyl seznámen s ničím víc, než s teorií mechanismu homosexuálního styku, ale dokonce i on mohl říct, co bylo dobré, a pocit Severusova tvrdého mužství vtisknutého mezi jeho půlky byl zatraceně fantastický.

Trvalo mu asi sedm vteřin, kdy přemýšlel, jestli je to vhodné, než se rozhodl, že mu na to jeho penis kašle a on sebou musí pohnout, pokud chce skončit, než se Severus vynoří ze záchodu.

Zapřel se o zeď, aby získal stabilitu, stáhl si kalhoty od pyžama a nedočkavě obtočil prsty kolem své erekce. Z toho doteku se rozklepal. Bože, už jen z představy, jak vypadá Severusův penis se skoro udělal. Byl obřezaný nebo si rád hrál s předkožkou, jako to právě dělal Harry u svého přirození? Byl pěkně dlouhý, to Harry věděl, ale přemýšlel o tom, jaký má asi průměr. Nepřál si nic víc, než vysvléknout Severuse z oblečení a sevřít jeho tvrdou erekci, třít ji nahoru a dolů, škádlit jeho varlata...

Harry zalapal po dechu, když tak učinil. Bože, co by dal za to mít v rukách Severusovu chloubu místo své. Laskal by ji dlouhými tahy, hlavičku by zahrnoval zvláštní péčí. A možná, kdyby byl opravdu smělý, tak by ji ochutnal. Ne, ne možná, *udělal* by to, zakroužil by jazykem kolem hlavičky, provokoval by toho muže, dokud by z něj nebyla jen blábolivá hromádka, a poté by Harry vzal jeho penis do úst a sál a Severus by zamotal své prsty do Harryho vlasů a křičel při vyvrcholení jeho jméno, chvěl by se, třásl...

Harry nedokázal zadržet svůj vlastní výkřik, když to na něj přišlo. Dovolil si chvilku počkat, aby se dal dohromady, a poté uklidil lepivou tekutinu ze svých rukou a břicha, než si rychle znovu natáhl kalhoty. Merline, Severus málem

zešílel už jen z toho, že Harry přes kalhoty cítil jeho erekci. Z představy, že by uviděl Harryho s rukou na poorgasmickém penisu, by zřejmě omdlel.

Harry se zazubil a vrátil se do své ložnice, aby se přichystal na den. Tohle byl docela dobrý start dne a on měl pocit, že to tak i bude i nadále.

ooOoo

K Harryho překvapení Severus o svém ranním incidentu neřekl nic, dokonce ani neprojevil žádný neklid, když společně seděli u snídaně. Avšak nepřekvapila ho slova, která muži vyklouzla z úst, když pokládal čaj.

„Měli bychom zahájit plány na svatbu.“

Harry měl pocit, jako by se mu obrátil žaludek. Už napsal Hermioně a požádal ji, aby dalšího dne přišla a oni si tak mohli promluvit o tom, jak by měl Harry postupovat ohledně Severuse a léčitele Wilhelma. Ale nyní musel přijít na to, co dělat do té doby.

„Samozřejmě to bude svatba století,“ prohlásil Severus. „Kouzelnický svět neviděl královskou svatbu od...“ Obočí se mu stáhla k sobě a Harry přemýšlel, jestli si uvědomil zádrhel ve své princovské totožnosti. „No, jistě ne v nedávné minulosti. Možná bude nutné jít v průvodu.“

„V průvodu?“ zarazil se Harry. „To nemůžeš myslet vážně.“

Severus se zamračil. „No, mám za to, že je to obvyklé. Budeme mít na sobě formální oblečení a pojedeme na abraxaských koních. Ty bys mohl jet i na jednorožci, ale dokážu si představit, jak by se mě vylekal, a věřím, že to bude esteticky příjemnější, když k sobě budeme ladit.“

Harry se snažil, jak nejlépe dokázal, aby jeho výraz neodhalil jeho naprosté zděšení. „Dobře, kudy přesně by měla vést trasa tohoto průvodu?“

„Budeme se brát v Bradavicích, samozřejmě. Představuji si, že cesta kolem pozemků by mohla být docela okouzující.“

No, to by nebylo tak hrozné, pomyslel si Harry, a pak se zarazil. Žádná svatba nebude a on musí přestat přemýšlet, jako by nějaká měla konat.

„No, tak to bude, myslím, fajn,“ souhlasil Harry.

„Pokud nemáš námitek, tak bych byl rád, aby svatba proběhla před zimou. Zimu nemám rád.“

„Touhle zimou?“ zapištl Harry.

„Ano,“ prohlásil Severus pevně. „Na rovinu. Po té ranní události si nejsem jistý, jak dlouho bychom vydrželi vzdorovat, aniž bychom byli oddáni.“

Harry cítil, jak mu rudnou tváře. „Um, nejsem si jistý, jestli jsem až *takový* úlovek.“

Severus se zvedl ze židle a sklonil se, aby Harryho políbil na rty. „Jsi ten nejpohlednější muž, kterého jsem měl to potěšení poznat. A spolu s mou láskou k tobě bys měl vědět, že tě shledávám naprosto neodolatelným.“

„Dokonce si ani nepamatuješ, proč mě vlastně miluješ,“ prohlásil Harry a snažil se, aby to znělo, jako by si ho dobíral. Ve skutečnosti si jen omráčeně vzpomínal, že měl v plánu vyhybat se navádění Severuse tímto směrem, dokud si nepromluví s Wilhelmem.

„Možná si nepamatuji, jak se to stalo, ale rozhodně si pamatuji proč,“ trval na svém Severus. „Jsi odvážný, náruživý, šlechetný, laskavý, inteligentní... A i kdybych tě posuzoval jen podle tvého chování od chvíle, kdy jsem se probudil, věděl bych, že jsi muž, do kterého stojí za to se zamilovat.“

Harry pohlédl dolů na své ruce. Jeho slova ho hřála u srdce a on nechtěl nic víc, než *ukázat* Severusovi, kolik to pro něj znamená, ale právě teď si nemohl pomoci, aby se necítil, jako by si je nezasloužil, a ten pocit viny byl nesmírný.

„Mám pro tebe něco, co by tě mohlo rozveselit,“ řekl Severus. „Pokud by ti to nevadilo, mohl bys mi najít mou korunu? Předpokládám, že byla mezi věcmi, které ti dali od svatého Munga.“

„Um, dobře,“ odpověděl Harry. „Nechal jsem ji uschovanou ve svém pokoji. Přinesu ji.“

Když Severus odešel do svého pokoje, Harry vstoupil do toho svého a pokusil se přijít na to, co dělat. Nemohl prostě sejít dolů a říct, že Severus nemá korunu, protože není princ, že ne? S každou minutou byl celým tím podvodem více a více znepokojený.

S příslibem, že tohle bude naposledy, co se bude aktivně podílet na Severusově iluzi, našel brko a rychle jej přeměnil na zlatou korunu. Pak nad tím popřemýšlel a dodal ještě několik blyštivých diamantů a smaragdů. Málem je doplnil zdobením ve tvaru hada, které by odkazovalo na Zmijozel, ale pak se rozhodl, že tento Severus by pravděpodobně neoceníl či nepochopil, kdyby byl na koruně obraz stvoření, které ho téměř zabilo. Místo toho Harry přikouzlil několik ozdobných čar a vírů.

Jistě to byla koruna vhodná pro prince. *Nebo*, pomyslel si Harry s něžným úsměvem, *pro Prince*.

ooOoo

Když Severus dorazil do salónku, mohla by hlavními dveřmi vstoupit celá kavalerie abraxaských koní a Harry by si toho ani nevšiml.

Jako by Severus vyšel z nějaké knihy pohádek. Vypadal zcela uvolněně ve svém hábitu, který by se mohl perfektně smísit s oblohou při soumraku a třpytil se zlatými nitkami. Ty šaty byly elegantní a honosné a Harry toužil po tom se jich dotknout, aby pocítil, jestli jsou také tak jemné, jak vypadají. Až opožděně zpozoroval, že Severus rovněž přinesl tu zabalenou krabici z předchozího dne.

„Vidím, že máš mou korunu.“

Harrymu trvalo několik vteřin, než si vůbec uvědomil, že Severus promluvil. Ruce se mu třásly, když pozvedal dotyčný předmět. „Um, jo. Naleštěnou a tak.“

K Harryho nesmírnému překvapení Severus položil balíček a poté poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Prokážeš mi tu čest?“

Jako by ve snu Harry viděl své ruce jemně umisťovat korunu na Severusovu hlavu. Zalupal po dechu při tom pohledu. Severus před ním klečel a koruna na jeho hlavě vypadala tak přirozeně, jako by to byl obyčejný klobouček, jeho postoj byl částečně podřízený a zcela uctivý. Koutkem oka pohlédl do zrcadla na zdi. Jeho tušení bylo správné, vypadali jako na nějakém zatraceném renesančním obraze.

„Zavazuji se ti svým životem, Harry Pottere,“ pronesl Severus. „Dokud budu chodit po této zemi, budu dělat vše, co je v mých silách, abych s tebou zacházel s úctou a oddaností, kterou si zasloužíš. Mé tělo, má mysl a duše ať je navěky ve tvých rukách.“

Harry nedokázal najít slova k odpovědi. Jak mohl Severus, který v sobě neměl ani kapku královské krve, vypadat při přísaze věrnosti tak slavnostně a upřímně? Harry zjistil, že neví, jak dál, aniž by při slovech *děkuji ti* nevyzněl jako hlupák.

Poté mu Severus navlékl na prst prsten.

„Dávám ti tento prsten jako symbol mého slibu.“

„Och, Severusi,“ vydechl Harry.

Severus se svými rty otřel o Harryho ruku a postavil se. „Z mé vůle,“ zašeptal Harrymu do ucha, než ho láskyplně políbil na ústa.

Harry Severuse nepustil z objetí. „Jsi ten nejúžasnější muž, jakého znám.“

„Hmf. To si myslím.“ Na rtech se mu objevil drobný úsměv. „Mám pro tebe ještě něco.“ Uvolnil se z Harryho sevření a podal mu zabalenou krabici. „Nechám tě tu o samotě. Až budeš hotový, najdeš mě v zahradě.“

V okamžiku, kdy Severus vyšel ze dveří, Harry rozbalil balíček. Nebyl nijak zvlášť překvapený zjištěním, že obsahoval formální hábit, ale byl ohromen, jak čistě byl ten oděv proveden. Tohle nebyl běžný formální hábit. Vypadal, jako by byl vytvořen z vody, jak hladce mu protékal skrz prsty. Harry dokonce nedokázal ani zachytit jeho barvu, občas se mu zdála jako temná, bezdná modř, ale poté by

přísahal, že je zelená. Připomínala mu severní moře po bouřce. Harry do něj rychle vklouzl a zapnul přezky z pravého stříbra. Ten hábit byl právě tak jemný jako Severusův a Harry přemítal, jestli byl vyrobený ze stejného materiálu.

Našel Severuse postávat v zahradě pod vrbovým stromem. Usmál se na něj. Cítil se docela nervózní, asi jako puberták o svém prvním vánočním plesu.

Severus napřáhl ruku a přitáhl si Harry k sobě. „Jsi jako sen.“

Harry se usmál. „Děkuji ti. Ten hábit je nádherný.“

„Těší mě, že se ti líbí. Doufal jsem, že bychom teď mohli dokončit náš rozhovor o svatbě.“

Harry se pokusil neztuhnout. „Um, nevadilo by ti, kdybychom s tím počkali do zítřka? Jsem trochu unavený.“

„Myslím, že vím, proč jsi tak nerozhodný,“ pokračoval Severus. „Pociťuji, že se ti nelíbí velkolepost svatby, kterou jsem navrhoval.“

„No, jo,“ odpověděl Harry upřímně, „zdá se mi to trochu příliš. Bez urážky.“

„Přeješ si tedy třeba něco jednoduššího? Více důvěrného?“

„Ano,“ souhlasil Harry. „Jen s naší rodinou a přáteli. I tak to můžeme udělat v Bradavicích, pokud bys chtěl. Mám Bradavice moc rád.“

„Nebo možná jen my dva, sami, tady na zahradě, tak jak jsme teď.“ Severusovy oči se setkaly s těmi Harryho. „To by ti bylo více po chuti?“

Jak mohl Harry kdy pokládat Severusovy oči za temné a zlé? Bylo v nich ukryto tolik surových emocí. Harry by byl ochotný se do nich dívat celý den, ve snaze seznámit se s každou moka skvrnkou v černých duhovkách. „Ano,“ prohlásil nakonec. „To by bylo pěkné.“

„Harry,“ zašeptal Severus.

Harry si nedokázal pomoci. Opatrně, aby nenarušil usazení koruny na Severusově hlavě, objal muže pažemi a políbil ho.

Severus vypadal nadmíru potěšeně, když se Harry nakonec odtáhl. Ještě jednou ho políbil na tvář, než si sejmul svou korunu a podal ji Harrymu. „Chvilíčku,“ slíbil. Hbitě odlomil kousek větvičky z vrby a namířil na něj svou hůlkou. Harry udiveně sledoval, jak se větev přeměnila na zlatou korunu, která byla dvojčetem té, kterou držel. Severus si ji nechal v dlaních, jako by objímal nejvzácnější lektvar na světě a byl vystrašený, že by mohl rozlít byt pouhou kapku.

„Harry Pottere, předávám ti svou korunu a své srdce. Přijímáš je?“

Vzduch brněl neklamnou známkou mocné magie. Harry cítil, jak ho štípe na kůži a zahřívá jeho duši. Hlásek uvnitř jeho hlavy mu šeptal, že se musí stáhnout a

zeptat, co se přesně děje, ale o hodně silnější hlas na Harryho ječel, aby pokračoval, protože nic na světě se nevyrovná tomuto dokonalému pocitu. A mimoto, na těch magických vlnách nebylo nic hrozivého. Ve skutečnosti byly docela hřejivé a příjemné, jako by Harry za bouřlivého dne seděl před krbem a jedl polévku.

„Ano,“ odpověděl jistě a magie kolem nich zavířila. Ta slova mu vyklouzla z úst dřív, než nad nimi stihl uvažovat. „Ano, Severusi, přijímám tvou korunu a tvé srdce a dávám ti vše, co ti mohu dát.“

Obě koruny se pomalu vznesly do vzduchu, dokud nesetrvávaly nad Harryho a Severusovou hlavou. Poté, jako by byly vytvořené z tekutého zlata namísto tuhého kovu, se proluly, zazářily světlem a dosedly zpět na jejich hlavy. Ta Severusova vypadala, jako by byla vyrobená výhradně ze zlatého a stříbrného plechu se zdobením, a Harry věděl, aniž by se podíval, že ta na jeho hlavě je stejná.

„Harry,“ pronesl Severus, když vzal jeho tvář do dlaní. „Můj vyvolený. Můj manžel.“

ooOoo

Manžel.

Bylo jen dobře, že Severus stále držel Harryho ruku, protože Harry neměl ani tušení, jak by jinak dokázal zůstat na nohách. Myslel si, že si jen tak trochu hráli, možná prováděli nějaký komplikovaný zasubovací rituál, ale nyní se Severus choval, jak by byli ve skutečnosti oddáni. Harry se chopil naděje, že to byl jen nějaký složitý úskok, a že se tomu Severus začne za pět minut smát.

A pak zjistil, že stojí před Severusovým pokojem, a že ho muž táhne za ruku směrem k posteli. Jeho úmysly byly zcela jasné.

V té vteřině Harry nějak bez pochyb věděl, že to bylo skutečné. Protože nebylo žádného zatraceného způsobu, který by Severuse donutil, aby Harryho přivedl k posteli, kdyby neměli nefalšovaně a doopravdy po svatbě.

Harry věděl, že by měl utéct nebo alespoň konečně říct Severusovi pravdu, ale právě teď chtěl, více než cokoli jiného, zjistit, jaké to se Severusem v posteli bude, a to ne jen při spánku.

Severus mu sejmul korunu a položil ji na stranu stolku. Harry v tichosti následoval jeho příkladu. Cítil, jako by mu chtělo jeho srdce prakticky vyskočit z hrudi. Měl sto chutí se rozběhnout na záchod a zvracet, nebo alespoň osvěžit vodou svůj příšerně rozžhavený obličej. Bylo to svým způsobem nad jeho chápání. On a Ginny se nikdy nedostali přes líbání a teď hodlal mít svou první sexuální zkušenost ze všech lidí právě se Severusem Snapem!

No, alespoň už měli vyřízenou tu ošemetnou záležitost s tím, že byl opravdu panic.

„Och, Harry,“ pronesl Severus a políbil ho.

Harry si uvědomil, že tyhle polibky byly jiné. Ty, které se Severusem sdíleli předtím, byly sladké, toužebné a slibovaly něco nádherného. Tyto byly hladové, dychtivé a Harry věděl, že je v nebezpečí, že se v nich roztopí a zamiluje si každou prožitou vteřinku.

Nebyl si ani jistý, jak se to stalo, ale nějak se oba, on i Severus, ocitli bez svých šatů. Leželi na pokrývkách, snažíce se být tak blízko k tomu druhému, jak jen to bylo možné.

„Harry,“ zasténal Severus, „Bože, nikdy mě ani nenapadlo...“

Harry zamručel, když se Severus odtáhl. „Proč...“

„Tiše.“ Severus pozvolna pokrýval Harryho hrudní koš polibky, zatímco prsty si pohrával s jeho bradavkami. Když sklonil hlavu, Harry cítil, jak se mu dech zadrhl v hrdle.

„Ach, Bože!“

Severusův jazyk kmital na hlavičce Harryho penisu a Harry svíral prostěradlo v pokusu se udržet. Bylo by strašně ponižující, pokud by vyvrcholil z jediného olíznutí. Jedna věc byla být panic, ale jinou bylo být panic, který se nedokáže kontrolovat.

„Zbožňuji tvůj penis,“ zamumlal Severus. Přejížděl svým jazykem vzhůru, zanechávaje tak Harryho úplně roztřeseného. „Zbožňuji, jak ztvrdne, když se na něj dívám, a jak sebou škubne, když mluvím.“

Harry zalapal po dechu. „Bože, Severusi.“

Severus neřekl nic a místo toho vzal Harryho přirození do úst a nasál ho.

Harry cítil, jak se mu podlomují kyčle, zatímco Severus škádlil jeho penis. To sání bylo neskutečné, sebeuspokojování se to absolutně nemohlo rovnat. Bezděčně vyrazil, zoufale toužící získat ještě více toho tepla.

Severus rukama přidržel Harryho v klidu, zatímco sám pokračoval v tom pomalém mučení. Harry cítil, jak mu po tváři stéká krůpěj potu. Jeho varlata se napjala a on zasténal.

Severus se stáhl, ale jeho ruce pokračovaly v laskání Harryho penisu. „Tak je to správné, Harry. Pokračuj.“ Olízl jej od kořene po špičku a vydobyl si tak od Harryho kňouravé zanaříkání. „Udělej se pro mě.“

Ve vteřině, kdy Severus obalil svými rty jeho přirození, Harry vyvrcholil. Vyklenul se do oblouku a udělal se s výkřikem. Severus lačně polykal jeho semeno a zvedl se až ve chvíli, když měl Harry pocit, že mu dal vše, co mu mohl dát.

„Bylo to úžasné,“ pokusil se nakonec Harry říct, než si Severuse přitáhl k sobě. Políbil ho, s gustem ochutnával sám sebe ze Severusova jazyka. *Dovedl mě k vrcholu, pomyslel si. Dovedl mě k vrcholu a líbilo se mu to.*

„Mmm,“ souhlasil Severus. „Pořád mluvíš. Nemohlo to být *tak* úžasné.“

„To je jen síla vůle,“ prohlásil Harry šťastně. „Věř mi, jsem úplně vyřízený. Pochybuji, že bych to dnes dokázal znovu, i kdybych se snažil.“

„Och, jaká škoda,“ zamlaskal Severus. „Takový mladý, silný, jako ty, že by si neužil všech radostí těla pramenících z naší svatby?“

Harry se usmál. Tulil se k Severusovu krku a tiskl k němu své rty. „No, možná by to šlo, pokud bych měl tu správnou motivaci.“

Severus se jemně natlačil na Harryho stehno. Jeho penis byl horký a trochu vlhký a Harry ho citelně vnímal proti své kůži. „Och, vážně? Co třeba taková motivace?“

„Nevím,“ prohlásil Harry, olizoval a sál jeho kůži. „Předpokládám, že je to začátek. Ale myslím, že potřebuji něco víc. Co navrhuješ?“

„Hmm.“ Severus Harryho políbil dlouze a tvrdě. Když se nakonec odtáhl, Harry viděl, že ponořil své prsty do nádoby na nočním stolku a pomazal si ruce vazkou hmotou. „Tady je návrh.“ Pomalu rukama promasíroval Harryho hrudník a k mladíkovu překvapení byla ta směs na dotek poměrně hřejivá. „Navrhuji, že ti přesně popíšu, co s tebou dnes zamýšlím provádět, a ty mi můžeš říct, jestli si myslíš, že by tě to mohlo... *motivovat.*“

Harry zalapal po dechu, když Severus zatahal za jeho bradavku. „Přijímám.“

„Dobře.“ Severus se rukama potuloval níže po Harryho trupu, až se zastavil přímo pod jeho bříškem. „Máš tak nádherné tělo, Harry. Tak akorát, krásně opálené. Mohl bych se na něj dívat celý den. Ale raději bych ho prozkoumal rukama a ústy. Chtěl bych z tebe ochutnat každý centimetr.“

„Ano,“ zaskuhral Harry, „ano, prosím.“

Severus pokračoval v lízání a laskání Harryho kůže, ale pečlivě se vyhýbal jeho penisu a varlatům. Místo toho se posunul za ně a oždiboval přední části Harryho stehen. „Chtěl bych tě tam olízat, Harry. Kdybych jazykem přejížděl po tvé štěrbině, sténal bys?“

„Ach, Bože, ano,“ připustil Harry. Jeho penis byl, k mladíkově značnému překvapení, už značně zaujatý celým procesem. „Prosím.“

Severus okamžitě dostal svému slibu. Jeho jazyk vklouzl mezi Harryho pŕlky a Harry cítil, jak se celé jeho tělo třese a roztává přímo na posteli. Severus byl vytrvalý, lízal a dráždil to tajné místočko, že Harry nedokázal ovládat své kňučení a nářky, ale Severusovi to zřejmě nevadilo. Spíše to vypadalo, jako by dychtil ještě více o něj pečovat.

V okamžiku, kdy Harry cítil, že je překvapivě blízko druhému orgasmu, se Severus s poměrně samolibým výrazem v tváři oddálil. „Vidím, že jsi ochotný přijmout můj návrh.“

„Bože, ano,“ souhlasil Harry, „prosím.“

„Prosíš o co?“

„Já nevím,“ přiznal Harry. „Prosím o cokoliv.“

„Hmm a co třeba tohle?“ Poté, co z šuplíku u nočního stolku vytáhl tubu lubrikantu a nějaký si vytlačil na ruku, opatrně vsunul jeden prst tam, kde ještě před několika vteřinami byl jeho jazyk. „Jaké to je?“

Harry se svíjel. Aby byl upřímný, bylo to trochu divné. Ale ne špatným způsobem. Prostě jiné. Natlačil se proti tomu prstu. „Dobré. Ale mohl bys...“

Severus začal prstem zvolna pohybovat dovnitř a ven. „Takhle?“

Harry zavzdychal, začal si na celou tu situaci čím dál více zvykat. „Ano. Ale možná...“ Začervenal se, cítil se trochu trapně, což bylo směšné vzhledem k tomu, že měl Severus prst v jeho zadku. „Mohl bys přidat další?“

Severusovu tvář ozdobil úsměv dravé šelmy. „Tvé přání je mi rozkazem.“

Severus Harryho brzy degradoval na svíjející se hromádku na pokrývkách, jak ho prsty dráždil a kroutil s nimi. Mladík se ještě nikdy necítil tak napjatý nebo prostě tak *propojený*, jako v té chvíli. Bylo to překvapivě důvěrné.

„Chci ti tam strčit svůj penis,“ šeptal Severus do Harryho ucha. „Chci cítit tu tvou těsnou prdelku, jak se kolem mě stahuje, když do tebe budu přirážet. Chci vnímat, jak se uděláš, zatímco do tebe budu bušit, a potom, jak sám také vyvrcholím. A až bude po všem, chci olízat zbytky našeho potěšení a poté padnout spolu s tebou, než se vzpamatujeme natolik, abychom to mohli dělat znovu.“ Nasál jednu z Harryho bradavek a škádlil ji, dokud z ní nebyl tvrdý kopeček. „*Motivovalo* tě to?“

„Bože, ano!“ zaječel Harry. „Severusi, prosím!“

„No dobře. Víš, že jsem ti nikdy nic neodmítl.“ A potom se do něj Severus s nesmírnou opatrností vtláčil.

Opravdu se to prstům vůbec nepodobalo. Bylo to daleko plnější, žhavější a to, že Harryho věděl, že v něm byl Severusův penis, ho přemáhalo. Když se Severus

začal pomalu pohybovat tam a zpět, zatímco očima Harryho pozoroval, aby se ujistil, že mu nepůsobí žádnou bolest, Harry věděl, že by tomu pocitu dokázal rychle propadnout.

„Bože, Severusi,“ zaskuhral Harry, „Bože!“

„Ano,“ vydechl Severus, jeho přírazy nepatrně zrychlily. „Jsi tak úžasný, Harry, tak žhavý.“

„Víc,“ žadonil Harry, „prosím, víc.“

Severusovo tempo narůstalo a Harry se snažil udržet pod kontrolou. Tohle bylo, jak si uvědomil, to, co mu v životě chybělo. Tento pocit plnosti, soudržnosti... Jak bez toho dokázal vydržet tak dlouho? Teď věděl, že už bez toho nedokáže být.

Bylo to zvláštní, ale došlo mu, že k Severusovi nikdy nebyl tak upřímný jako právě v tomto okamžiku. Ať už byl Severus Princ nebo princ, jeho manžel nebo ne, tento pocit, který jimi procházel právě nyní, byl skutečný a byl tak správný a Harry se ho nehodlal jen tak vzdát bez boje.

„Severusi!“ zakřičel a vystříkl svůj dar.

Severus začal divoce pumpovat boky a o několik vteřin později s výkřikem vyvrcholil. Jeho rty vydechly Harryho jméno, když se spustil na jeho hrudník. Líbali se malátně, blaženě a spokojeně v objetí toho druhého.

Po chvíli Severus z Harryho zadnice vyklouzl a poté, přesně jak slíbil, slízal své semeno z Harryho pozadí a následně i lepkavé zbytky z jeho břicha. Očividně uspokojený čistotou se svezl na záda a objal Harryho pažemi.

„Miluji tě,“ prohlásil.

„Taky tě miluju,“ odpověděl Harry.

Ano, pomyslel si Harry. Tak tohle bylo skutečné.

ooOoo

Harry se probudil, protože někdo volal jeho jméno. Byl zmatený, že to není Severus, a tak vyskočil z postele.

„Co to děláš?“ zamumlal Severus, šátraje po Harrym. Dokonce ani neotevřel oči.
„Vrať se do postele.“

„Někdo je u letaxu,“ odvětil Harry. Přehodil si přes sebe župan a políbil Severuse na špičku nosu. „Za chvíli jsem zpátky.“

Harry sebou škubnul, když scházel schody. On a Severus si svatební noc *opravdu* užívali. V tom okamžiku to bylo prostě nádherné, ale teď byl dosti rozbolavělý. Přemýšlel, jestli existuje lektvar, který by si mohl vzít, a pak se svalit do postele k Severusovi, aby si odpočinul, než na to skočí znovu...

„Harry!“

Harry sebou cuknul při zvuku Hermionina zvolání. „Ano? Co je?“

„Co je? Řekl jsi mi, abych přišla, a já tě tu ve tři odpoledne najdu polonahého s cucfleky po celém krku. No vážně!“

„Cucfleky?“

Harry zasténal, když z krbu vystoupil i Ron. „Koukni, Hermiono, já vím, že jsem tě žádal, abys přišla, ale teď to vážně není moc dobrý nápad.“

Jenže Hermiona Harrymu věnovala ten pohled, který říkal, že *přesně* ví, co se děje, a že se z toho jen tak nevyvlékne. „Harry Jamesi Pottere, jak jsi mohl jen *pomyslet* na to, že mu provedeš něco takového? Tohle je prakticky znásilnění!“

„Hermiono, není to tak!“ protestoval Harry.

„*Jemu?*“ zeptal se Ron zmateně.

„Myslí si, že je nějaký zatracený princ, proboha! Nemůžeš si upřímně myslet, že by k tomu při zdravém rozumu dal souhlas.“

„Hermiono, víš přece, že bych Severusovi nikdy úmyslně neublížil.“

„Severusovi? To jako Snapeovi?“

„Ano, Rone, samozřejmě, že Snapeovi. Kolik Severusů asi znáš?“ vyplivla Hermiona.

„Harry, ty pícháš Snapea?“ zeptal se Ron nevěřičně.

Harry cítil, jak mu zahanbením hoří tváře. „Uhm, no, je to dosti čerstvá událost.“

Hermiona měla alespoň trochu taktu, aby vypadala ostýchavě. „Omlouvám se, Harry. Víím, že jsi mu to nechtěl říct právě takhle.“

„Ty ´s to věděla?“ vyjekl Ron. „Jak to, že jsi to věděla?“

„Protože Harrymu bylo jasné, že to nebudu všude vytrubovat a dělat obličej jako nějaká nepřičetná opice. Proto!“

„Mohli byste prostě ztichnout? Oba dva!“ rozlítil se Harry. „Severus spí.“

Ron i Hermiona okamžitě zmlkli. Hermiona přimhouřila oči.

„Harry, proč máš nasazený prsten?“

Harry zaskučel a dal si hlavu do dlaní. „Pokud mi oba slíbíte, že pět minut neřeknete ani slovo, pak vám všechno povím.“

Trvalo to více než deset minut, ale Ron i Hermiona byli naštěstí dobří posluchači. Hermiona udržela zvědavou tvář a její výraz se změnil na zamračený jedině, když

Harry popisoval tu chvíli v zahradě. Avšak Ron byl jako otevřená kniha. Vlastně byl jako jedna z těch dětských knížek, ve které každá strana ukazovala jinou pohnutku člověka – vztek, zhnusení, smutek a zmatek byly všechny přítomny. Ale tvář, která to všechno završovala, byla mnohem obtížnější na jednoznačné určení. Harry si téměř pomyslel, jako by to byla trocha něžnosti obarvená nadějí.

„Vím, že až se Severusovi jednou jeho paměť vrátí, bude to pravděpodobně chtít anulovat,“ připustil Harry. „K čertu, možná to bude chtít udělat ještě dřív, když mu řeknu, že ve skutečnosti není princ. Ale musíte mi věřit, že to opravdu bylo úžasné.“

„Och, to ti věříme,“ pronesla Hermiona. „Harry, tohle byla *velmi* mocná magie. Není způsob, jak ten svazek zrušit.“

Harry zalapal po dechu. „Cože? Myslel jsem si, že to byla prostě jen jedna z těch neobvyklých věcí, kdy magie vnímá tvé emoce, nebo nějaký takový nesmysl.“

„Svým způsobem to tak je,“ řekla Hermiona. „Ale je to také daleko více než jen to.“

„Má pravdu, kámo,“ vložil se do toho Ron, kývaje hlavou. „Mamka o veronském kouzle mluví pořád. Myslí si, že je to ta nejromantičtější věc na světě. Čas od času tatku něčím plácne za to, že nikdy nenavrhl, aby to zkusili.“

„Vlastně ano,“ zamumlala si Hermiona pro sebe. Když zachytila pohledy obou mužů, odkašlala si a pokračovala. „Víte, je to vlastně základní princip toho všeho. Dvěma bytostem, které se nepopíratelně milují, tak moc, že dokonce ani nepotřebují nikoho zvenku, aby je oddal, stačí k provedení kouzla moc jejich lásky a jejich dobrý úmysl.“ Povzdechla si. „Je to vážně strašně krásné.“

Harry se zamračil. „Takže jen proto, že Severus mluvil o tom, abychom se tak narychlo vzali, se to doopravdy stalo? To mi nezní moc eticky.“

„No, musel jsi alespoň náznakem souhlasit,“ nabídl Ron. „Jinak by tě magie nedokázala nutit.“

„Já to nechápu,“ řekl Harry se zavrtěním hlavy. „Nevadilo by ti, kdybys začala od začátku?“

Hermiona si povzdechla. „Ovšem. Začalo to u Kapuletů a Monteků, samozřejmě.“

Harry zamrkal. Ta jména mu zněla děsně povědomě...

„Z Romea a Julie. Vážně.“ Hermiona protočila oči v sloup. „Je zázrak, že si pamatuješ cokoliv, co nebylo v textech z obrany.“

„Dobře, dobře, bod pro tebe,“ řekl Harry, „pokračuj.“

„Byli to skuteční lidé – kouzelníci, samozřejmě, ačkoliv to Shakespeare v té době nemohl říct. Stalo se to roky od sepsání Macbetha. Ale tak či tak, oni existovali.“

Byli to navzdory okolnostem milenci a to všechno. Ale v reálném životě nemohli najít žádného kněze, který by byl ochoten postavit se mezi jejich rody a oddat je. Takže jednoho dne vyslovili své sliby v soukromí, jen mezi sebou, a zjistili, že magie nějak vycítila jejich záměr a spojila je dohromady. Potom už nikdy nedokázali na dlouho zůstat odděleně." Pak se zamračila. „Samozřejmě to posléze skončilo tím, že oba zemřeli, ale jsem si jistá, že to nebude tvůj případ.“

„No, díky za tvůj projev důvěry,“ odvětil Harry, ale hlava se mu zatočila. Musel připustit, že tohle znělo opravdu úžasně. A také to muselo znamenat, že Severus, ten *skutečný* Severus, ho nějakým způsobem miloval, že? Kolik lásky asi bylo potřeba, aby takové kouzlo fungovalo?

„No, to je trochu sporné, ne?“ zeptal se Ron. „Jak Hermiona řekla, je to vážně mocná magie. Nikdy nenajdeš čaroděje, který by ji dokázal zlomit.“

„Vážně?“ zeptal se Harry překvapeně. „Jak to může být silné?“

„Prostá teorie magie, no vážně,“ odpověděla Hermiona. „Magie, která prochází pouze mezi dvěma bytostmi. Žádná zúčastněná hůlka, která by usměrňovala moc. Žádná třetí osoba jako svědek. Když musí být magie vedena nějakým nástrojem, kouzlo se nepatrně oslabí. My si toho nevšimneme, protože jsme na to zvyklí. Ale víš přece, že i neporušitelný slib vyžaduje třetí osobu jako svědka. Avšak Veronské kouzlo je čistá, surová magie proudící jen skrz dva dobrovolné účastníky. Tím se to spojení umocňuje. Pokud by ses jej pokusil prolomit, spíše bys zemřel.“

„A to se ani nezmiňujeme o tom, že bys byl uvržen do Azkabanu,“ dodal Ron. „Chrání to všechny možné zákony.“

„Děláš si srandu,“ vyhrkl Harry.

„Nedělá,“ vložila se do toho Hermiona. „Romeo a Julie se pro kouzelnický svět stali základními symboly nedovolené lásky. Poté, co zemřeli, se vzedmula bouře požadavků, aby se ochránil jejich typ slibu. Kouzelníci se obávali, že by někdo mohl kvůli absenci třetí strany prohlásit ten svazek za neplatný. Ministerstvo vyhlásilo, že pokud se to kouzlo zrodí z nejčistších záměrů dvou jedinců, nemůže být nikdy zrušeno vnějšími silami.“

„Ale jak to funguje? Víím, že mě tento Severus miluje, ale ten, kterého jsem znal, mnou roky opovrhoval. To je přece jediný důvod, proč si vůbec pamatuje, kdo jsem.“

Hermiona zavrtěla hlavou. „Ne. Jen jsme se domnívali, že to byl tento případ. Kouzlo by nikdy nefungovalo, pokud by tě skutečně nenáviděl. Myslím, že to dokazuje, že důvod, proč si tě profesor pamatuje, není ten, že tebou pohrdal, ale protože tě tak moc miloval.“

Harry se svalil do křesla. „No. Takže mám za to, že jsem doopravdy ženatý.“

„Blahopřeji,“ usmála se Hermione a položila mu ruku na rameno. „Je to vážně neobvyklá věc. Za posledních pět století to dokázala jen asi stovka párů.“

„A vám to nevadí?“ Zadíval se přímo na Rona, který pokrčil rameny.

„Myslím, že Snape by nikdy nebyl mou první volbou jako tvůj manžel,“ odpověděl, „ale nemůžu se hádat s magií. A stále jsi můj nejlepší přítel.“

Harry se zakřenil. „Díky, Rone.“

„To nestálo za řeč. Uhm, až budeš oblečený, můžeme provést naše mužné objetí.“

Harry se zasmál a přitáhl si svůj župan těsněji k tělu. „Jasně. Ehm, chcete zůstat? Jedinou věcí je, že se Severus chová tak trochu, hmm, zamilovaně.“

Hermiona se začervenala. „Ne, nebylo naším cílem přerušovat vaše líbáanky. Ale, Harry, musíš si uvědomit, že i když to kouzlo dokazuje, že tě opravdu miluje, tak až se mu vrátí paměť, získá zpět i svou osobnost, ano? Skrýval své pravé city k tobě kdo ví jak dlouho, a určitě nebyl připraven je odhalit právě teď, jestli vůbec někdy. Zřejmě s tebou bude bojovat na každém kroku.“

O tom Harry ve skutečnosti neuvažoval, a tak polknul knedlík v krku. „No, naštěstí pro mě,“ prohlásil s pokriveným úsměvem, „se zdá, že se mnou uvízl na zbytek života.“

ooOoo

„Už jsem si myslel, že jsi mě opustil,“ stěžoval si Severus z postele. „Co ti trvalo tak dlouho?“

Harry si rozvázal župan a vklouzнул pod přikrývku ke svému manželovi. Zamiloval si způsob, jakým ho Severusovy paže okamžitě vtáhly do objetí. „Zastavili se tady Ron s Hermionou. Neuvědomili si, že jsme se vzali.“

„Hmm. Byli dotčení, že neobdrželi pozvánku?“

„Nemyslím. Blahopřáli nám.“

Severus vydal potěšený zvuk a přitáhl si Harryho ještě blíže. „Dobře. Bylo by mi líto, kdyby to shledali porušením etikety.“

Harry se zasmál. „Něco mi říká, že budou v pohodě.“ Natáčel si pramen Severusových vlasů na prst. Při pomýšlení, že teprve před týdnem přišel ke svatému Mungovi, napůl v očekávání, že se jeho nejnenáviděnější bývalý profesor probudí, napůl s obavami, že se tak opravdu stane a on ho zakleje a promění do mastného flíčku, bylo zjištění, že ho Severus všechen ten čas ve skutečnosti miloval a nyní jsou spolu svázání navěky, opojným pocitem.

„Proč se na mě tak díváš?“

„Jen obdivuji muže, kterého miluji,“ odvětil Harry, než začal s praktickou ukázkou svých citů.

ooOoo

Harry se probudil celý zpocený. Vzhledem k tomu, že byl vystavený chladu vzduchu, si nejprve pomyslel, že dostal horečku, ale poté si uvědomil, že pocit potu, který vnímal, byl soustředěný na hrudník a paže k němu přitisknuté.

„Severusi? Severusi, jsi v pořádku?“

Severus zasténal a přimkl se k Harrymu blíž. „Bolí to,“ zasípal.

Harry se jemně vymanil ke Severusova sevření. „Co bolí?“

Severus se chvěl. „Všechno. Moje hlava. Harry!“

Harry mu otřel čelo. Úplně hořelo. „Jsem tady. Bude to dobré.“ Rozhlédl se po místnosti, aby zjistil, kde nechal svůj župan. Bude muset okamžitě zavolat lékaře Wilhelma.

Jenže za zápěstí ho zachytila upocená ruka. „Neopouštěj mě,“ prosil Severus.

„Nehodlám tě opustit,“ sliboval Harry, zatímco se oblékal. „Jen dojdu pro pomoc. Budu hned zpátky. Máš mé slovo.“

Severus ani nenaznačil, že ho slyšel. Jeho ruka ochabla, sám se stočil do klubíčka a skuhral bolestí.

Harry se pokoušel napanikařit. Lidé se hroutili v horečkách skoro pořád. Ale skutečnost, že se Severus jen před nedávnem probudil z komatu trvajícího více než rok a teď znovu onemocněl, donutila Harryho srdce v hrudi divoce bušit. Když byl Severus v komatu, vypadal alespoň klidně. Nyní mu bylo mizerně a byl vystrašený, a to samotné Harryho znepokojilo.

Wilhelm dorazil během pěti minut. Nalili Severusovi do krku několik lektvarů a teď se zdálo, že mírumilovně spí.

„Vypadá to, že jeho tělo bojuje s nějakým typem infekce,“ pronesl Wilhelm, když sbíral prázdné lahvičky. „Zřejmě to nebude nic vážného. Lektvary, které jsem mu podal, mu uleví přes noc a vypořádají se s těmi nejnaléhavějšími problémy. Vrátím se hned brzy ráno, abych ho vyšetřil důkladněji.“

„Není potřeba, aby se vrátil ke svatému Mungovi?“ zeptal se Harry, když Wilhelma provázet ke krbu.

„Myslím, že ne. U pacientů, kteří se probudí z dlouhého komatu, není nic neobvyklého, že dostanou horečku. Jeho tělo si musím navyknout na opravdový pohyb.“

Harry přikývl. Dávalo to smysl, ale i tak ho vystrašil pohled na Severuse v tak očividně nemocném stavu. Když se vrátil k posteli, políbil ho lehce na rty.

„Harry,“ zamumlal Severus.

Harry si vlezl do postele a obtočil paže kolem svého manžela. Takhle si svůj život nepředstavoval. Jistě, čekal téměř dva roky na to, až se Severus probudí, ale dělal to z pocitu povinnosti a také proto, že chtěl dát všechno do pořádku. A nyní probděl noc, aby se ujistil, že se dostane z horečky. Nebyla to tak vážná situace, ale bylo to nesrovnatelně intimnější. Bral Severusovo zdraví a bezpečí tak vážně jako své vlastní, pokud ne ještě víc.

„Och, Severusi, co jsi mi to jen udělal?“

Jedinou odpovědí bylo tichoucké zachraptění.

Harry se usmál. Byl ztracený, zcela a bezvýhradně, ale jinou cestu neviděl.

ooOoo

Severus nebyl v posteli, když se Harry probudil. Harry to vzal za pozitivní znamení. Zřejmě už se cítil dostatečně dobře na to, aby vstal. Usmál se, oblékl si župan a vydal se najít svého manžela.

Nemusel hledat nijak dlouho. Severus byl v salóнку, shromažďoval věci a dával je do velké černé tašky.

„Severusi? O co jde?“

Severus se otočil. V jeho očích nebylo ani stopy po hřejivosti a láskyplnosti, na kterou si Harry navykl v minulém týdnu. Tohle byl Severus Snape, který ho trápil během jeho dětství – nevraživý, malicherný muž, který kypěl zahořklostí a potřebou vidět Harryho pykat za kterýkoliv z jeho přestupků.

„Balím si své věci. Brzy vám půjdu z očí.“

Harry se zamračil. „O čem to mluvíš? Cítíš se dobře?“

„Budete mě oslovovat Snape, Pottere, a NESÁHEJTE NA MĚ!“

Harry sebou trhnul a stáhnul ruku, kterou natahoval, aby se mohl dotknout Severusova čela a zjistit, jestli nemá horečku. „Promiň.“ Do mysli se mu vplížilo hrozné podezření. „Máš všechny vzpomínky zpět?“

„Ano. Úplně všechny,“ vyplivl Severus. „Včetně toho, jak jsi mě tady nechal poskakovat a chovat se jako nějaká zatracená pohádková víla myslící si, že je z královského rodu. Těšilo tě dělat si legraci na účet mistra lektvarů, Pottere?“

„Takhle to nebylo!“ trval na svém Harry. „Bože, Severus, *mám* tě rád. Jsi můj manžel!“

Severus zpopelavěl. „Neopovažuj se to vyslovit,“ zasyčel. „Ani se o tom zatraceně *neopovažuj* mluvit.“

„Ale je to pravda!“

Zahučení krbu je přerušilo. Wilhelm opatrně vystoupil a zíral na scénu před sebou. „Vyrušil jsem vás při něčem?“

„Ne,“ vyštěkl Severus a zavřel své zavazadlo. „Právě odcházím.“

Wilhelmova obočí se stáhla k sobě. „Jste si jistý, že byste měl odejít právě teď? Jak se cítíte?“

„Cítím se dobře. A teď mi krucinál uhněte z cesty.“

„Jen mi dovolte rychlou prohlídku,“ přemlouval ho Wilhelm. „V noci jste nás trochu vystrašil.“

„Jsem v pořádku!“ zakřičel Severus, a aniž by se otočil dozadu na Harryho, zmizel.

Harry byl vyvedený z míry tím náhlým tichem v místnosti. *Jak se všechno mohlo tak rychle pokazit?*

Wilhelm si odkašlal. „Takže, chcete si o tom promluvit?“

ooOoo

O tři dny později byl Harryho dům jako ze škatulky. Vyčistil všechna okna, umyl podlahy a setřel prach na veškerém nábytku. Večer se pak sesunul do postele, vyčerpaný ze všeho toho úsilí.

Jediný pokoj, kterého se nedotkl, byl ten Severusův. Stále to bolelo až příliš na to, aby jen vstoupil do pokoje, natož aby sesbíral jeho věci.

Právě uvažoval, že si udělá něco k obědu poté, co vyleští všechny maličkosti v salóнку, když se do místnosti přiletaxovali Ron a Hermiona.

„Och, dobře, že jsi naživu,“ prohlásila Hermiona a políbila ho na tvář.

„Ty jeden mizero,“ řekl Ron, když poklepal Harryho po paži. „Víme, že máš zlomené srdce a to všechno, ale minimálně jsi nám mohl odpovédět na sovy.“

„Nevěděl jsem, co ještě dalšího říct,“ připustil Harry. „Myslím tím, poté co jsem vám pověděl, že se mu vrátila paměť a utekl.“

„Mohl jsi začít tím, že napíšeš: *Víte, cítím se opravdu hrozně a hodila by se mi nějaká společnost,*“ nadnesl Ron. „Pokud ovšem je něco z toho pravda.“

Harry pokýval hlavou a sedl si do křesla. „Ano, je to pravda. Jen nevím, jak se ohledně toho zachovat. Jak bych měl vůbec začít? Ani nevím, kam se vlastně poděl.“

„No, ta poslední část je jednoduchá,“ pronesla Hermiona. „Celé dny se schovává v bradavické knihovně.“

Och, to dávalo smysl. Harrymu mělo dojít, že se má okamžitě zeptat Hermiony, jestli se Severus nevrátil do svého starého domova. Neustále zapomínal, že teď byla profesorkou.

„Hádám, že pátrá po něčem, co by ho vysvobodilo z toho manželství,“ pronesl Harry. „Nemohu říct, že bych ho za to vinil.“

„Inu, víš přece, že z toho není cesty ven,“ prohlásil Hermiona. „Žádné. Naštěstí je Severus praktický muž. Co nevidět si uvědomí, že to nejlepší, co můžete udělat, je naučit se s tím žít.“

„Hermiono, hovoříme tady o Severusi Snapeovi,“ oponoval Harry. „Možná je praktický, ale také tvrdohlavý a drží se ho jeho zloba. Tohle *co nevidět*, o kterém mluvíš, se nemusí stát ještě celé století.“

„Tak tedy, máš alespoň jednu věc, která pracuje ve tvůj prospěch,“ nabídl Ron. „Miluje tě, i kdyby si to nechtěl připustit. A já říkám, že všechno, co musíš udělat, je to z něj dostat.“

„Jo? A jak čekáš, že to asi tak udělám?“

Ronova tvář zazářila jasnou červení. „No, jak víš, jsou způsoby...“

„Rone, vážně,“ prohlásila Hermiona, protáčejíc oči. „Ne všechno musí být o sexu.“

Pokud by to bylo vůbec možné, Ronova tvář by nabrala ještě červenější odstín. „Hermiono!“

„Snape tě miluje,“ pokračovala i přes Ronovo prskání. „A ty miluješ jeho. V opačném případě by to pouto nefungovalo. Potřebuješ mu to připomenout, aby to všechno nebylo zbytečné.“

„No, když se to vezme takhle...“ prohlásil Harry. „Ale i kdybych ho přinutil to přiznat, pak je tu stále ta skutečnost, že jsem mu v minulých dnech lhal. On si dokonce myslí, že jsem to dělal naschvál, abych se mu mohl vysmívat. Tohle mi nikdy neodpustí.“

„Inu, co kdybys prostě řekl, že to bylo na léčitelův příkaz? To by mohlo fungovat, ne?“

Harry a Hermiona poctili Rona stejně skeptickými pohledy.

„Je to velice hrdý a podezřívavý muž,“ připustila Hermiona nakonec. „Máš pravdu, že si bude zřejmě myslet, že to byl komplot, který ho měl ponížit. A abych byla upřímná, vzhledem k tvým dřívějším přestupkům, nemůžu říct, že bych se mu divila.“

Harry si povzdechl a natáhl se v křesle. „Já vím. Víím. Ale jak to mám napravit?“

Seděli tam, aniž by mluvili. Jediným zvukem bylo tikání dědečkových hodin v rohu místnosti. Ticho nakonec prolomil Ron.

„Proč neudělat to, co vždycky, kámo? Prostě do toho jdi bez přípravy, ne? Vždycky ti to vycházelo dost dobře.“

No. To byl stejně dobrý nápad jako kterýkoliv jiný.

„Dobře tedy. Takže se nerozpakujte udělat si něco k obědu. Já musím přimět manžela, aby se vrátil zpět.“

ooOoo

Harry se pokusil dostat do knihovny, aniž by vzbudil pozornost madam Pinceové. Nebyl si jistý, jaká jsou přesná bradavická pravidla pro bývalé žáky užívající knihovnu, ale měl pocit, že jeho samého by to zajímalo daleko méně, než ji.

Když našel Severuse ukrytého ve vzdáleném konci místnosti, obklopeného kymácejícími se hromadami knih a brků, oblečeného do hábitu barvy královské modři, který předešlý týden zakoupili, měl už menší pocit nevolnosti. Severusův nos se prakticky dotýkal pergamenu, na který horečně čmáral. Když neodpověděl na Harryho odkašlání, mladík se přesunul na přímočařejší úroveň a položil mu ruku na rameno.

Severus nadskočil a zamazal pergamen černým inkoustem. „Pottere! Co si zatraceně myslíš, že tady děláš?!“

Harry se usmál. „Pozor na hlasitost, Severusi, jsme v knihovně. Nechceme přece upoutat pozornost madam Pinceové.“

„Oba jsme dávno přesáhli věk, ve kterém bychom mohli dostat trest,“ zavrčel Severus. „Avšak ty už nepoživáš studentskou ochranu a tak mi nic nebrání, abych tě na místě, kde stojíš, neproklel.“

„Až na to, že to neuděláš,“ řekl Harry. Odložil svůj batoh a usadil se na kraj stolu.

Severus na něj zlostně zíral. „Být sebou, nebyl bych si tak jistý. Vypadni.“

„Ne,“ prohlásil Harry a zkřížil ruce na prsou. „Jsme manželé, a když mají zadání lidé problémy, tak o nich mluví.“

„Jen pokud chtějí zůstat manželé.“

Harry měl pocit, jako by ho někdo udeřil do břicha. Přiznával, že věděl, že má něco takového očekávat, ale skutečně to slyšet bylo nepředstavitelně bolestnější. *To spojení fungovalo*, připomínal si a nutil se, aby mu na tváři zůstal přesvědčivý úsměv.

„No, ale my nemáme možnost volby, že?“ zeptal se. „Pokud jsi nenašel ve všech těch svých výzkumech něco, co by ukazovalo, že máme šanci to anulovat.“

Severus položil brk, vypadal podrážděně. „Ne. Ale to neznamená, že nic nenajdu.“

„Už to děláš tři dny a podle toho, jak vypadáš, jsi nezamhouřil ani oka. Myslím, že pokud by byla nějaká šance, našel bys o ní alespoň zmínku, ne?“

Severus si promnul spánky. „Co chceš, Pottere? Prostě to řekni a pak mě nech být.“

„Dobře tedy.“ Harry seskočil ze stolu. Nebylo způsobu, jakým by dokázal sedět se vší tou nervozitou kolující mu žilami. Začal přecházet tam a zpátky mezi stoly. „Zprvémě mě opravdu mrzí, že si myslíš, že jsem si z celé té hry na prince dělal legraci. Choval jsem se tak jen proto, že to bylo podle léčitele to nejlepší, a hodlal jsem se ho na to zeptat ten den, kdy jsi dostal horečku. Můžeš mi dát sérum pravdy, jestli chceš, nebo použít nitrozpyt, je mi to jedno. Přísahám, že je to pravda.“

„Dobře. To je vše?“

„Ne. Ani zdaleka. Myslím, že bychom měli začít mluvit o tom, jak bude náš společný život vypadat. Například jsem si všiml, že rád spáváš na levé straně postele. Je to pro tebe charakteristické?“

„Pottere!“ zaprskal Severus. „Tohle je zcela mimo mísu. Ztratil jsi ten svůj zpropadený rozum?“

„Moc brzy? No dobře.“ Harry zastavil svůj pochod a usmál se. „Tak třeba domácí práce. Nevadí mi uklízení, ale upřímně, nejsem moc dobrý kuchař. Jak jsi na tom ty?“

„Výjimečně uspokojivý, ale...“ Severus se odmlčel a zazíral na Harryho. „Mohu ti připomenout, že tohle není otázka, která by měla být důvodem k diskusi?“

„Já s tebou nesouhlasím, Severusi. Možná se ti to zdá jako drobnosti, ale musíš připustit, že jsme do toho skočili dosti po hlavě. Myslím, že bude nejlepší, když začneme budovat konstrukci a stavět na ní.“

„Není, co bychom mohli stavět,“ zasyčel Severus. „Takže bych ti byl vděčný, kdybys okamžitě zavřel tu svou pusu.“

„Samozřejmě, že je. Chci žít ve šťastném manželství. Jsem příliš mladý, abych uvízl ve věčné mizérii.“

Severus bouchnul dlaněmi o stůl. „Myslíš si, že to nevím?“ zaječel.

Harry zaslechl, jak k nim cupitá madam Pinceová. Rychle seslal tišící kouzlo a navíc ještě několik dalších, matoucích. Položil Severusovi nejistě ruku na rameno. „Severusi?“

Severus setřásl jeho dotek. „Myslíš, že to nevím?“ zopakoval, jeho hlas zněl, jako by si jej brousil o smirkový papír. „Myslíš, že si neuvědomuji, jaké to je, být se mnou uvězněný na zbytek tvého života?“

„Až dosud to bylo poměrně dobré,“ odpověděl Harry.

Severus se nevesele zasmál. „Samozřejmě, že ano. Žil jsi se zatraceně romantickým princem.“

„Pravda.“ Harry se přiblížil k Severusovi tak, že se jejich bříska prstů téměř dotýkala. Tentokrát se Severus neodsunul. „Ale stále jsi to byl ty. Zahlédl jsem jen ždíbet toho, jakým jsi, když se nechováš zlomyslně a zlostně, a byl jsem ztracený.“

„Ale já jsem zlomyslný a zlostný,“ trval na svém Severus, ačkoliv sebou jeho prsty navzdory jeho vlastním slovům zacukaly, jako by prahly po doteku. „Nejsem příjemný člověk. Jsem zahořklý a mstivý, a to ani nezmiňuji, že jsem Smrtijed, špion a vrah. Není nic, nic,“ zopakoval, když Harry zaprotestoval, „co bys mohl získat tím, že se mnou budeš. Nic kromě zničené reputace a života se zlomeným, ošklivým, starým mužem.“

Harry nezaváhal. Vzal Severusovu ruku do své a přidržel si ji blízko. Nebyl si jistý, jak bude Severus reagovat na to, co chtěl říct, ale nebyla žádná zatracená šance, aby ho nechal jen tak odejít. „Nic kromě života s mužem, který mě miluje tak moc, že když se vzbudí po více než ročním komatu, tak jedinou věcí, kterou si pamatuje, je jeho jméno a to, že mu patřím.“

Severus odhodlaně sledoval podlahu. „Nepamatoval jsem si své jméno,“ řekl, zřetelně zanedbávaje druhý bod Harryho prohlášení.

„Pamatoval sis věci, které pro tebe byly nejdůležitější.“

Dlouhou dobu neřekl Severus nic, ale jeho prsty pevně stiskly ty Harryho. Nakonec zvedl hlavu a pronesl: „Musíš pochopit, že to nemusíš dělat. Možná jsem sám prokletý, ale není mým záměrem stáhnout tě s sebou.“

„Severusi, myslíš, že se zajímám o to, co si myslí ostatní lidé? Miluji tebe.“

Severus znovu sklonil hlavu a zahleděl se na místo, kde ležely jejich propletené ruce. Zavrtěl hlavou, zjevně bez jakékoliv důvěry. „Ne. Nemyslíš to vážně.“

Harry si vybral tuto chvíli, aby si utřibil myšlenky. Nejprve se chtěl instinktivně zeptat, jestli je Severus *opravdu* tak natvrdlý, protože to pouto by pak nikdy nevzniklo, a že to prostě musí přijmout. Ale pak se v popředí jeho mysli objevila jiná myšlenka. Tohle byl Severus, jeho náruživý, milující, nejistý princ, který nechtěl nic jiného, než ho chránit. Před tím komatem to dělal tak, že popíral své city a odmítal podle nich jednat, či jim dokonce dát sebemenší průchod, aby od něj Harry nepocítil jinou emoci než znechucení. Jako princ měl noční můry, že Harryho chrání před ďábelským Snapem, a udělal by všechno, aby ho učinil šťastným. Zřejmě to byl jeho charakteristický rys. Severus se toho nevzdá, ba co víc, Harry by to ani nechtěl. Takže pokud Harry chce, aby to někdy fungovalo, bude muset přijmout každou Severusovu částičku, i kdyby to znamenalo přesvědčovat ho o své lásce každou minutu každého dne všech těch mnoha a mnoha společných let.

Když učinil rozhodnutí, Harry se otočil k Severusovi a pohlédl mu přímo do očí. „Miluji tě. A možná se to stalo rychle a možná by se to nikdy nestalo, kdyby ses nevzbudil a nemyslel sis, že jsi princ. Ale víš co? Nikdy bych to ani jinak nechtěl. Miluji tě a vím, že ty milu...“

Harry slova byla přerušena, když Severusovy rty překryly ty jeho v majetnickém polibku. Harry zanechal pokusů o další proslovy, které by býval pronesl, obtočil paže kolem Severuse a líbal ho na oplátku ze všech sil.

„Ano,“ zamumlal Harry proti Severusovu hrdlu. Začal tahat za Severusovy šaty, zoufale toužící dotýkat se holé kůže. „Tohle miluju. Tebe miluju.“

Severus zasténal. „Neskutečné.“ Přitáhl si Harryho tělo k sobě a Harry se vzrušil při pocítění rozpálené délky, která se proti němu otírala.

„Guh. Jsi si jistý, že to chceš tady?“ zalapal po dechu Harry. „Myslím tím, seslal jsem nějaká kouzla, ale...“

Severus přestal se svou péčí. „Harry,“ pronesl velmi vážně. „Vím, že jsem stále otvíral téma tvé počestnosti. Ale byl jsi...“

„Byl jsem panic,“ připustil Harry. „A ničeho nelituji.“

„Jsi si jistý?“

Harry vydoloval hůlku a zakouznil nějaká dodatečná kouzla, jen pro jistotu. „Ano,“ prohlásil, když rozepínal Severusovy šaty a nechal je spadnout na podlahu.

„Absolutně jistý.“

„Nemám nic, co bych mohl použít,“ řekl Severus, když začal Harry pokrývat jeho hrud' svými polibky. „Nemyslel jsem na nic jiného než...“

„Než na mě. Já vím,“ odvětil Harry s úšklebkem. Natáhl se pro svůj batoh a začal v něm hledat. „Neboj, jsem připravený na všechno.“ A pak Severusovi triumfálně podal tubu lubrikantu.

Severus nad batohem pozvedl obočí. „Co dalšího sis ještě přibalil s sebou?“

Harry obrátil oči v sloup. „Severusi, mám tě nahého uprostřed bradavické knihovny a zcela se ti nabízím. Vážně chceš ztrácet čas diskuzí o tom, co ukřívám ve svém batohu?“

„No, když to podáš takhle...“ odpověděl Severus. Položil lubrikant a svlékl Harrymu šaty. „Daleko raději bych viděl, co skrýváš ve svých kalhotách.“

„To už je lepší,“ souhlasil Harry a podvolil se.

Bylo to jako prožít každou fantazii, kterou si Harry ani neuvědomil, že má. Být přišpendlen proti stolu v knihovně, zatímco si Severus prolízával a prokousával cestičku přes jeho tělo, dokud rty neobalil jeho penis a nenasál ho, cítit jeho rty nateklé z líbání po nekonečných polibcích a nakonec vnímat, jak se uvnitř něj Severus pohybuje, aniž by přerušil oční kontakt, jako by byl tou nejdrahoccennější bytostí na světě... Bylo toho daleko víc, než o čem mohl Harry snít. Tady, se Severusem, už věděl, že dostal všechno, co mohl chtít a ještě víc.

Bylo to až poté, co po sobě uklidili, konečně se zvedli z nepohodlně tvrdé mahagonové desky knihovního stolu a oblékli se, když Severus stočil svůj pohled k Harryho batohu. „Takže, co jsi ještě při svém plánování, jak mě nechat podlehnout tvému kouzlu, přinesl?“

Harry se lenivě zakřenil, když si přetahoval košili přes hlavu. „Ve skutečnosti nic víc nepotřebuji, ne? Říkal jsem si, že jsem až přespříliš vybavený.“

Severus zavrčel a štípnul Harryho do krku. „Harry...“

„Dobře, dobře.“ Harry si zapnul přezku od pásku a otevřel batoh. „No, nejprve, v případě, že by to nešlo dobře, jsem vzal lahev vína. Utopit své soužení a tak.“

Severus převzal lahev merlotu. „Dobrý ročník, minimálně. Kde jsi to plánoval vypít?“

Harry pokrčil rameny. „Tak daleko jsem nezašel. Také jsem přinesl toto.“ Podal Severusovi další položku.

„Deník?“

Harry cítil, jak mu hoří tváře. „Psal jsem ho, když jsi byl v komatu, a poté když jsi žil v mém domě. Myslel jsem, že by to mohlo ukonejšit tvé city. Můj život je jako otevřená kniha.“ Odmlčel se. „I tak si to můžeš přečíst, jestli chceš.“

„Děkuji ti,“ prohlásil Severus a opatrně odložil zápisník i víno. „Něco dalšího?“

„Ve skutečnosti ano.“ Harry ze svého batohu vytáhl svitek a odevzdal jej Severusovi. Usmál se, když Severusovými očima prosvítlo poznání. „Náš erb. Naše budoucnost.“

Zatímco Severus byl stále upoután štítem, Harry vyjmul poslední předmět ze svého zavazadla.

Stříbrnozlatá koruna se ve světle knihovny třpytila jen nejasně.

Severus na něj ohromeně zíral. „Z naší svatby. Proč jsi tohle vůbec bral?“

Harry se na korunu mlčky díval dobrou minutu. Když přišlo na koruny, byla docela obyčejná. Neměla nic z těch výstředností typicky spojených s královstvími a neměla žádné speciální ozdoby, kromě složitých spirál ze vzácných kovů. A přesto ta koruna znamenala daleko víc, než jakýkoliv předmět, který kdy držel ve svých dlaních. Tato koruna symbolizovala všechno, co bylo v jejich vztahu se Severusem správné – dokonalé splynutí dvou odlišných bytostí, které byly propojené na doživotí v něco překrásného.

Slavnostně umístil korunu na Severusovu hlavu a znovu obdivoval, jak nápadně královsky jeho manžela utváří.

Všechno se mohlo udát jinak. Severus mohl zemřít na podlaze Chroptící chýše. Mohl se probudit s neporušenou pamětí a prožít zbytek života přesvědčený o tom, že Harryho nenávidí každou částí svého bytí. A co horšího, Harry by tomu věřil.

Ale nyní byli tady, stáli společně v knihovně, jako by byli jedinými bytostmi na hradě, spojení jako jedna. V náručí nejvíce opovrhovaného nepřítele našel Harry lásku, touhu a ochranu.

„Jen pro případ, že bych ti musel připomenout,“ odpověděl nakonec Harry, „že pro mě budeš navždy můj princ.“

Severus vzal Harryho tvář do dlaní a sklonil k němu své rty.

V bezpečí princova objetí se Harry tiše zaradoval, spokojený z vědomí, že budou oba šťastní, dokud jednoho dne nezemřou.

KONEC